Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (девети петчленен състав)

3 юни 2026 година*

„Конкуренция — Концентрации — Искане за информация — Член 11, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 139/2004 — Избор на правното основание — Злоупотреба с власт — Задължение за мотивиране — Липса на произволност — Impossibilium nulla obligatio est — Пропорционалност — Необходимост от исканата информация — Член 10 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи — Свобода на изразяване — Защита на журналистическите източници — Възражение за незаконосъобразност — Член 7 от Хартата на основните права — Право на зачитане на личния и семейния живот“

По дело T-1097/23,

Vivendi SE, установено в Париж (Франция), представлявано от P. Gassenbach, P. Wilhelm, E. Dumur, O. Thomas, S. Schrameck, F. de Bure, Y Boubacir и M. Oiknine, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, представлявана от P. Caro de Sousa, B. Cullen и D. Viros,

ответник,

подпомагана от

Съвет на Европейския съюз, представляван от A.-L. Meyer и N. Coghlan,

встъпила страна,

ОБЩИЯТ СЪД (девети петчленен състав),

състоящ се при разискванията от: L. Truchot, председател, M. Jaeger, J. Schwarcz, M. Sampol Pucurull и T. Perišin (докладчик), съдии,

секретар: H. Eriksson, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

предвид изложеното в съдебното заседание от 14 май 2025 г.,

* Език на производството: френски.

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си на основание член 263 ДФЕС жалбоподателят — Vivendi SE, иска отмяната на Решение C(2023) 6428 final на Комисията от 19 септември 2023 година относно производство по прилагане на член 11, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 139/2004 на Съвета (дело M.11184 — Vivendi/Lagardère, наричано по-нататък „решението от 19 септември 2023 г.“), изменено с Решение C(2023) 7463 final на Комисията от 27 октомври 2023 г. (наричано по-нататък „решението от 27 октомври 2023 г.“) (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

Обстоятелствата по спора

2 Жалбоподателят е дружеството майка на групата Vivendi, френска група с международно измерение, специализирана в медиите и развлеченията, която присъства на различни пазари чрез дъщерните си дружества.

3 На 24 октомври 2022 г. жалбоподателят уведомява Европейската комисия за концентрация, състояща се в придобиването на изключителен контрол върху Lagardère SA, френска група, осъществяваща дейност по-специално в медийния сектор.

4 С решение от 9 юни 2023 г. Комисията разрешава планираната концентрация, при условие че бъдат изпълнени ангажименти за прехвърляне на цялата дейност на жалбоподателя по издаването на книги и на печатно списание (наричано по-нататък „решението от 9 юни 2023 г. за разрешаване на концентрацията“).

5 С писмо от 25 юли 2023 г. Комисията уведомява жалбоподателя за започването на официално разследване относно възможно преждевременно извършване на концентрацията (наричано по-нататък „писмото от 25 юли 2023 г. за започването на официалната процедура по разследване“).

Решението от 19 септември 2023 г.

6 В рамките на официалното разследване на възможно преждевременно извършване на концентрацията с решението от 19 септември 2023 г. Комисията отправя до жалбоподателя искане за информация на основание член 11, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 139/2004 на Съвета от 20 януари 2004 година относно контрола върху концентрациите между предприятия (регламент за сливанията на ЕО) (ОВ L 24, 2004 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 201), като му дава срок до 27 октомври 2023 г. По същество това решение налага на жалбоподателя задължението да събере и предаде на Комисията, от една страна, документите, разменени чрез различни средства за комуникация в периода от 1 януари 2020 г. до 19 септември 2023 г. (наричан по-нататък „разглежданият период“), получени, изпратени или държани от петнадесет поименно посочени физически лица, както и от лицата, заемали преди или след тях същите длъжности (наричани по-нататък „засегнатите лица“), и съдържащи определени ключови думи, и от друга страна, документите, разменени през разглеждания период между четири поименно посочени лица, две от които също са сред засегнатите лица.

7 В раздел I, параграф 1 от приложението към обжалваното решение в частност се предвижда, че „[з]а целите на […] искане[…] за информация „Lagardère“ означава Lagardère S.A.[, а] „Vivendi“ означава Vivendi SE и групата Bolloré“.

8 В раздел I, параграф 2 от приложението към решението от 19 септември 2023 г. понятието „документ“ е определено по следния начин:

„Понятието „документ(и)“ означава: всички компютърни файлове, притежавани, държани от или намиращи се под контрола на Vivendi, които съдържат без ограничение следното:

(a) всяка информация, съхранявана в електронна форма, включително електронни писма и съобщения в реално време (Whatsapp, SMS, Telegram, Signal, други), обработка на текстове и документи във формат PDF, изчислителни таблици и презентации, както и всички софтуерни и други системи за управление на информацията и съхранение на документи, изброени в отговор на въпрос 6 от искане за информация № 1 на Комисията от 16 август 2023 г.;

(b) проекти на документи, метаданни и копия от документи, оригиналите на които не са притежавани или не се намират под контрола на Vivendi, според случая;

(c) за да се избегне двусмислие, понятието „документ“ включва също:
(i) документи във всички частни и/или лични електронни пощенски кутии (при условие че са използвани поне веднъж за професионални комуникации), както и мобилни устройства, включително мобилни телефони или таблети (включително частни и/или лични мобилни телефони или таблети, при условие че са използвани поне веднъж за професионални комуникации), включително съобщения в реално време и кратки текстови съобщения (SMS); и
(ii) документи, които, макар и изтрити от крайния ползвател, продължават да са налични или достъпни в информационните системи на Vivendi (например в резервните копия (back-ups)“.

9 Съгласно параграф 4 от раздел I от приложението към решението от 19 септември 2023 г. понятието „разглеждан период“ означава периодът от 1 януари 2020 г. до деня на това искане за информация, тоест до 19 септември 2023 г.

10 Съгласно параграф 5 от раздел II от приложението към решението от 19 септември 2023 г. понятието „засегнати лица“ включва петнадесет лица, посочени поименно, „както и всички лица, изпълнявали преди или след тях различните длъжности, които те евентуално са заемали през разглеждания период“. Съгласно параграф 6 от раздел II от приложението към това решение тези лица „е възможно да са получили или изпратили или да държат документи, за които Комисията счита, че са от съществено значение, за да може да прецени дали намесата, консултирането и/или участието на Vivendi в някои решения, взети от Lagardère, могат да бъдат квалифицирани като упражняване на решаващо влияние от страна на Vivendi“.

11 В параграф 7 от раздел III от приложението към решението от 19 септември 2023 г. се изисква от жалбоподателя да представи, от една страна, документите, които са изпратени или получени през разглеждания период от засегнатите лица (както и от лицата, заемали преди или след тях същата длъжност), посочени поименно в раздел II, параграф 5 от въпросното приложение, и които съдържат поне една от изброените в раздел VII от това

приложение ключови думи, и от друга страна, документите, разменени през разглеждания период между четири лица, посочени поименно в раздел III, параграф 7, букви a)—c) от това приложение.

12 В раздели IV, V и VI от приложението към решението от 19 септември 2023 г. се уточнява начинът, по който жалбоподателят трябва да представи исканите документи, съдържанието на придружаващия доклад и изискванията относно декларациите за пълнота на отговора. В раздел VII от същото приложение са изброени ключовите думи.

Обстоятелства, настъпили след приемането на решението от 19 септември 2023 г.

13 С електронно писмо от 11 октомври 2023 г. жалбоподателят иска удължаването с три месеца на срока за отговор на искането за информация. В това отношение той уточнява, че искането за информация поражда множество трудности и изисква извънредна работа по събиране, обработване и сверяване, както и мобилизиране на значителни човешки ресурси и технически средства.

14 С електронно писмо от 12 октомври 2023 г. Комисията приканва жалбоподателя да уточни естеството и сериозността на трудностите, които среща.

15 С електронно писмо от 14 октомври 2023 г. жалбоподателят уточнява, че някои от тези трудности са свързани по-специално с липсата на достатъчно процесуални гаранции, които да могат да осигурят зачитането на личния живот на засегнатите лица, на други негови служители или ръководители или на други лица, евентуално засегнати от искането за информация, и защитата на журналистическите източници.

16 По време на телеконферентен разговор от 18 октомври 2023 г. Комисията потвърждава на жалбоподателя, че документите, които биха могли да разкрият журналистически източници, се ползват с особена защита, по модела на процедурата, въведена за защита на поверителността на разговорите и кореспонденцията между адвокат и клиент.

17 На 19 октомври 2023 г. жалбоподателят посочва, че не е в състояние да изиска достъп до електронните пощенски кутии и мобилните телефони на лицето, посочено в разпоредбата, съдържаща се в раздел II, параграф 5, подточка i) от приложението към решението от 19 септември 2023 г., поради настоящото положение на „hold separate“ между него и едно от дъщерните му дружества, произтичащо от условията и задълженията, които са посочени в решението от 9 юни 2023 г. за разрешаване на концентрацията.

18 С електронно писмо от 26 октомври 2023 г. Комисията приканва жалбоподателя да ѝ изпрати списъка на засегнатите лица, които притежават журналистическа карта, и да бъдат обсъдени практическите условия и ред, позволяващи да се съвмести защитата на журналистическите източници и предаването на документите, посочени в решението от 19 септември 2023 г.

19 Към 27 октомври 2023 г., когато изтича определеният в решението от 19 септември 2023 г. срок, жалбоподателят не е представил нито един документ. Същия ден Комисията приема решението от 27 октомври 2023 г. С член 1 от посоченото решение Комисията заличава от списъка на засегнатите лица посоченото в раздел II, параграф 5, подточка i) от

приложението към решението от 19 септември 2023 г. лице. С член 2 от същото решение първоначално определеният в член 1 от решението от 19 септември 2023 г. срок до 27 октомври 2023 г. е удължен до 1 декември 2023 г.

20 На 23 ноември 2023 г. жалбоподателят подава в секретариата на Общия съд жалба за отмяна на обжалваното решение, тоест на решението от 19 септември 2023 г., изменено с решението от 27 октомври 2023 г.

Факти, настъпили след подаването на жалбата

21 С писмо от 6 декември 2023 г. генералният директор на генерална дирекция „Конкуренция“ на Комисията посочва, че всеки документ, засягащ защитата на чувствителни лични данни или журналистически източници, ще се ползва от процесуални гаранции съгласно относимото законодателство и съдебна практика, и подробно описва въпросните процесуални гаранции (наричано по-нататък „писмото от 6 декември 2023 г.“).

22 На 24 януари 2024 г. Комисията приема Решение C (2024) 571 final относно производство по прилагане на член 11, параграф 3 и член 15, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 139/2004 (наричано по-нататък „решението от 24 януари 2024 г.“). Първо, с член 1 от това решение определеният в член 2 от решението от 27 октомври 2023 г. срок до 1 декември 2023 г. е удължен до 7 февруари 2024 г. Второ, с член 2 от решението от 24 януари 2024 г. на основание член 15 от Регламент № 139/2004 на жалбоподателя е наложена периодична имуществена санкция, непревишаваща 5 % от средния му общ дневен оборот, за всеки ден от забавянето, считано от датата, определена в член 1 от посоченото решение. Трето, съображение 13, буква a) от решението от 24 януари 2024 г. предвижда допълнителни спрямо тези в обжалваното решение процесуални гаранции, за да се осигури защитата на чувствителни лични данни, като се въвежда процедура на виртуална зала за данни, както е предложена в писмото от 6 декември 2023 г. Съображение 13, буква b) от решението от 24 януари 2024 г. предвижда процесуални гаранции за защита на журналистическите източници, като потвърждава процедурата, предложена с писмото от 6 декември 2023 г.

23 След обмяната на мнения с адвокатите на жалбоподателя по време на телеконферентния разговор, проведен на 30 януари 2024 г., Комисията приема, че информацията, обменена между засегнатите от обжалваното решение лица, и контактите, които спадат към строго личната сфера, ще бъдат включени във виртуалната зала за данни.

24 През февруари 2024 г. жалбоподателят предоставя на Комисията част от документите, отговарящи на определените в обжалваното решение критерии.

25 Между септември и декември 2024 г. жалбоподателят изпраща на Комисията документи, в резултат на което през декември 2024 г. Комисията вече е получила от жалбоподателя документите, които отговарят на критериите, определени в обжалваното решение, с изключение на документите, обхванати от поверителността на разговорите и кореспонденцията между адвокат и клиент и от тайната на журналистическите източници, и документите, отнасящи се до личния живот на засегнатите лица.

Обезпечителното производство

26 С отделна молба, подадена в секретариата на Общия съд на 24 ноември 2023 г., жалбоподателят моли да бъде допусната обезпечителна мярка, и по-специално спиране на изпълнението на обжалваното решение.

27 С определение от 28 ноември 2023 г., Vivendi/Комисия (T-1097/23 R, непубликувано), председателят на Общия съд разпорежда спиране на изпълнението на обжалваното решение до приемането на определението, с което се слага край на производството по дело T-1097/23 R, без това да засяга задължението на жалбоподателя да продължи събирането на информацията и да съхранява на електронен носител всички документи, които са свързани с това решение.

28 С определение от 19 януари 2024 г., Vivendi/Комисия (T-1097/23 R, непубликувано, EU:T:2024:15), председателят на Общия съд отхвърля молбата за допускане на обезпечение.

29 С определение от 6 февруари 2024 г., Vivendi/Комисия (C-90/24 P (R)-R, EU:C:2024:121), заместник-председателят на Съда разпорежда спиране на изпълнението на наложеното с обжалваното решение задължение на жалбоподателя, без това да засяга задължението на жалбоподателя да предприеме необходимите мерки, за да осигури съхраняването на посочените във въпросното решение документи.

30 С определение от 11 април 2024 г., Vivendi/Комисия (C-90/24 P(R), EU:C:2024:318), заместник-председателят на Съда отменя определение от 19 януари 2024 г., Vivendi/Комисия (T-1097/23 R, непубликувано, EU:T:2024:15). Освен това той констатира, че условието за неотложност е изпълнено, и връща делото на Общия съд, за да се произнесе по условието за fumus boni juris и да извърши евентуално претегляне на наличните интереси.

31 С определение от 13 юни 2024 г., Vivendi/Комисия (T-1097/23 R-RENV, непубликувано, EU:T:2024:381), заместник-председателят на Общия съд уважава частично молбата, с която жалбоподателят иска, от една страна, да бъде спряно изпълнението на обжалваното решение и от друга страна, като предохранителна мярка, да му бъде разпоредено да съхрани всички свързани с обжалваното решение документи на нарочен електронен носител, който чрез използването на електронен печат да бъде връчен на независимо трето доверено лице.

32 На 3 юли 2024 г. жалбоподателят подава жалба за отмяна на определение от 13 юни 2024 г., Vivendi/Комисия (T-1097/23 R-RENV, непубликувано, EU:T:2024:381). Успоредно с това жалбоподателят иска от Съда да спре изпълнението на това определение и на обжалваното решение.

33 С определение от 8 юли 2024 г., Vivendi/Комисия (C-470/24 P(R)-R, непубликувано, EU:C:2024:592), е спряно изпълнението на наложеното на жалбоподателя задължение да събира и предоставя на Комисията документите, посочени в обжалваното решение, до по-ранната дата измежду датата на определението, с което се слага край на настоящото обезпечително производство, и датата на определението, съдържащо произнасяне по жалбата по дело C-470/24 P (R), без това да засяга задължението на жалбоподателя да предприеме необходимите мерки, за да осигури съхраняването на всички тези документи.

34 С определение от 26 юли 2024 г., Vivendi/Комисия (T-1097/23 R-RENV-INTP, непубликувано, EU:T:2024:516), заместник-председателят на Общия съд отхвърля като недопустимо искането за тълкуване на точка 1 от диспозитива на определение от 13 юни 2024 г., Vivendi/Комисия (T-1097/23 R-RENV, непубликувано, EU:T:2024:381).

35 С определение от 16 август 2024 г., Vivendi/Комисия (C-470/24 P(R), непубликувано, EU:C:2024:674), заместник-председателят на Съда отхвърля жалбата до Съда, подадена от жалбоподателя по дело C-470/24 P (R).

Искания на страните

36 Жалбоподателят иска от Общия съд:

– да отмени обжалваното решение,

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

37 Комисията, подпомагана от Съвета на Европейския съюз, иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

38 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква седем основания, първото — неправилно избрано правно основание и превратно упражняване на власт, второто — нарушение на задължението за мотивиране, третото — нарушение на принципа на защита срещу произволната или непропорционална намеса на публичната власт, четвъртото — нарушение на принципа impossibilium nulla obligatio est, що се отнася до искането за предоставяне на документи, произхождащи от групата Bolloré, петото — нарушение на принципа на пропорционалност, шестото — нарушение на защитата на журналистическите източници, и седмото — липса на подходящи гаранции за защита на правото на зачитане на личния живот.

39 Общият съд счита за уместно да разгледа най-напред второто основание, а именно нарушение на задължението за мотивиране.

По второто основание: нарушение на задължението за мотивиране

40 С второто основание жалбоподателят упреква Комисията, че е нарушила общото задължение за мотивиране по член 296 ДФЕС и конкретното задължение за мотивиране по член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004, като не е определила достатъчно ясно предмета и обхвата на своето разследване.

41 Второто основание по същество се състои от четири части. С първата част жалбоподателят твърди, че в обжалваното решение не се посочва ясно предметът на искането за информация, тъй като не се излагат конкретните и обективни съображения за приемането

му. С втората част жалбоподателят поддържа, че обжалваното решение е опорочено поради липса на мотиви относно материалния, времевия и персоналния обхват на поисканата информация. С третата част жалбоподателят упреква Комисията, че в обжалваното решение не е обяснила причините за включването на групата Bolloré в обхвата това решение. С четвъртата част жалбоподателят поддържа по същество, че обжалваното решение не е достатъчно мотивирано, що се отнася, от една страна, до нуждата да се прибегне до решение, с което се изисква информация на основание член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004, и от друга страна, до необходимостта от бързи действия.

Предварителни бележки

42 Следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика изискваните от член 296 ДФЕС мотиви на актовете на институциите на Европейския съюз трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и трябва по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от всички обстоятелства по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на излаганите мотиви и от интереса, който адресатите или други лица, засегнати от акта по смисъла на член 263, четвърта алинея ДФЕС, могат да имат от получаването на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на член 296 ДФЕС, следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (вж. решение от 10 март 2016 г., HeidelbergCement/Комисия, C-247/14 P, EU:C:2016:149, т. 16 и цитираната съдебна практика).

43 По отношение в частност на мотивите на решението, с което се изисква информация, трябва да се припомни, че член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004 определя какво те основно следва да съдържат (вж. по аналогия решение от 10 март 2016 г. HeidelbergCement/Комисия, C-247/14 P, EU:C:2016:149, т. 17).

44 Тази разпоредба всъщност предвижда, че Комисията „излага правното основание и целта на искането, […] уточн[ява] каква информация се изисква и […] определ[я] срок, в рамките на който информацията да бъде предоставена“. В същата разпоредба в допълнение се уточнява, че Комисията „също така посочва санкциите, предвидени в член 14 [от Регламент № 139/2004]“, „посоч[ва] или нал[ага] санкциите, предвидени в член 15 [от същия регламент]“ и „упоменава правото на обжалване на решението пред Съда на Европейските общности“.

45 Най-напред, следва да се припомни, че по принцип трябва да се признае еднаква стойност на текстовете на акт на Съюза на всички езици. Ето защо, за да се съхрани единството в тълкуването на правото на Съюза, е необходимо при различия между тези текстове съответната разпоредба да се тълкува с оглед на общия разум и целите на правната уредба, от която тя е част. В този смисъл използваната на един език формулировка не може да служи като единствената основа за тълкуване на акта или да има предимство в това отношение пред текстовете на другите езици. Подобен подход всъщност би бил

несъвместим с изискването за еднакво прилагане на правото на Съюза (вж. решение от 20 февруари 2018 г., Белгия/Комисия, C-16/16 P, EU:C:2018:79, т. 49 и 50 и цитираната съдебна практика).

46 В случая следва да се уточни, че в текста на член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004 на френски език се предвижда, че в отправеното с решение искане за информация Комисията посочва правното основание и „предмета“ („objet“) на това искане. В текстовете на тази разпоредба на другите езици обаче се използват термини, съответстващи на понятието „цел“, като например текстовете на английски, немски, нидерландски, италиански, гръцки и хърватски език, в които се използват съответно термините „purpose“, „Zweck“, „doel“, „scopo“, „σκοπό“ „и „svrhu“, с изключение на текста на испански език, в който се използва терминът „objeto“ („предмет“). Така от използваните термини в текстовете на останалите езици и с оглед на контекста на тази разпоредба и целта на Регламент № 139/2004 следва, че в член 11, параграф 3 от него законодателят е имал предвид понятието „цел“, съдържащо се в член 11, параграф 2 от същия регламент и в член 18, параграфи 2 и 3 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в [членове 101 и 102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), както е тълкувано в цитираната в точка 48 по-долу съдебна практика.

47 Това конкретно задължение за мотивиране е основополагащо изискване, доколкото трябва не само да покаже обосноваността на искането за информация, но и да изясни на съответните предприятия обхвата на задължението за съдействие от тяхна страна, като същевременно съхрани правото им на защита (вж. по аналогия решение от 10 март 2016 г. HeidelbergCement/Комисия, C-247/14 P, EU:C:2016:149, т. 19 и цитираната съдебна практика).

48 Задължението да се посочи „целта на искането“, означава, че в искането си Комисията е длъжна да посочи предмета на своето разследване и следователно да конкретизира твърдяното нарушение на правилата на конкуренция (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 10 март 2016 г. HeidelbergCement/Комисия, C-247/14 P, EU:C:2016:149, т. 20 и цитираната съдебна практика).

49 В този аспект Комисията не е длъжна да съобщава на адресата на решение, с което се изисква информация, всички налични данни за предполагаемите нарушения, нито да дава точна правна квалификация на тези нарушения, при условие че посочи ясно подозренията, които възнамерява да провери (вж. по аналогия решение от 10 март 2016 г., HeidelbergCement/Комисия, C-247/14 P, EU:C:2016:149, т. 21 и цитираната съдебна практика).

50 Това задължение се обяснява по-специално с обстоятелството, че — както следва от член 11, параграф 1 от Регламент № 139/2004 — за да изпълни задълженията, възложени ѝ с този регламент, Комисията може, чрез обикновено искане или чрез решение, да изиска от предприятията и от сдруженията на предприятия да предоставят „цялата необходима информация“ (вж. по аналогия решение от 10 март 2016 г., HeidelbergCement/Комисия, C-247/14 P, EU:C:2016:149, т. 22).

51 От това следва, че Комисията може да изисква само предоставянето на информация, която да ѝ позволи да провери обосноваващите провеждането на разследването предположения за нарушения, посочени в искането за информация (вж. по аналогия решение от 10 март 2016 г., HeidelbergCement/Комисия, C-247/14 P, EU:C:2016:149, т. 23).

52 Доколкото обаче необходимостта от информацията трябва да се прецени с оглед на целта, спомената в искането за информация, тази цел трябва да бъде посочена достатъчно точно, тъй като в противен случай ще бъде невъзможно да се определи дали информацията е необходима и съдът на Съюза няма да може да упражни контрол (вж. по аналогия решение от 10 март 2016 г., HeidelbergCement/Комисия, C-247/14 P, EU:C:2016:149, т. 24 и цитираната съдебна практика).

53 В този смисъл въпросът дали мотивите на решение, с което се изисква информация, са достатъчни, зависи от това дали предполагаемите нарушения, които Комисията възнамерява да провери, са посочени достатъчно ясно (вж. по аналогия решение от 10 март 2016 г., HeidelbergCement/Комисия, C-247/14 P, EU:C:2016:149, т. 25).

54 При преценката на обхвата на задължението за мотивиране, когато става дума за решение, с което се изисква информация по член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004, следва също така да се държи сметка за етапа на разследването, на който е прието такова решение, и за това дали Комисията вече е разполагала или не с определена информация за предполагаемите нарушения (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 9 април 2019 г. Qualcomm и Qualcomm Europe/Комисия, T-371/17, непубликувано, EU:T:2019:232, т. 46 и цитираната съдебна практика).

55 Именно с оглед на тези съображения следва да се разгледа въпросът дали мотивите на обжалваното решение са достатъчни.

По първата част от второто основание: недостатъчни мотиви относно предмета на искането за информация

56 С първата част от второто основание жалбоподателят изтъква по същество, че в обжалваното решение не се посочва ясно предметът на искането за информация, тъй като не се излагат конкретните и обективни съображения за приемането му, и по-специално подозираните нарушения. В частност според жалбоподателя обжалваното решение не съдържа никакво уточнение относно „жалбите“ и „обстоятелствата“, с които Комисията се запознала, споменати в писмото от 25 юли 2023 г. за започването на официалната процедура по разследване, но не и в това решение.

57 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

58 В това отношение от съображения 1—3 от обжалваното решение е видно, от една страна, че Комисията е разрешила на жалбоподателя да придобие Lagardère, при условие че изпълни ангажиментите си за прехвърляне на цялата си дейност по издаване на книги (прегрупирана в Editis, дъщерно дружество на жалбоподателя) и на печатното списание „Gala“, и от друга страна, че към датата на приемане на обжалваното решение жалбоподателят продължава да е обвързан от задължението за спиране на въпросната придобивна сделка, тъй като Комисията все още не е одобрила купувача и условията по прехвърлянето на Editis и „Gala“.

59 В съображение 4 от обжалваното решение Комисията припомня, че съгласно член 11, параграф 1 от Регламент № 139/2004 може да изиска цялата необходима информация, за да изпълни задълженията, възложени ѝ с посочения регламент.

60 В съображение 5 от обжалваното решение Комисията посочва и изискванията за мотивиране на искане за информация, издадено на основание член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004. В това отношение уточнява, че „[к]огато на основание член 11, параграф 3 от [посочения] регламент […] изиска с решение дадено предприятие […] да предостави информация, [тя] излага правното основание и целта на искането, уточнява каква информация се изисква и определя срок, в рамките на който информацията да бъде предоставена[; т]я също така посочва и санкциите, предвидени в член 14 от [същия] регламент […], и посочва или налага санкциите, предвидени в член 15 [от този] регламент[; т]я също така упоменава правото на обжалване на решението пред Съда на Европейските общности“.

61 Целта на искането за информация е заявена в съображения 6 и 7 от обжалваното решение, които предвиждат следното:

„(6) За да може да прецени дали Vivendi е упражнявало решаващо влияние върху Lagardère, което може да представлява неизпълнение на задължението за уведомяване, неизпълнение на задължението за спиране и/или неспазване на условията и задълженията, свързани с решението на Комисията за разрешаване на концентрацията Vivendi/Lagardère, Комисията реши да изиска от Lagardère да представи определен брой документи, вътрешна кореспонденция и външни съобщения. Тези документи и съобщения се отнасят до взети от Lagardère решения, по отношение на които Vivendi може да е имало решаваща роля, подобна на упражняваната от контролиращ акционер. Искането за информация е приложено към настоящото решение.

(7) Документите и съобщенията, поискани съгласно настоящото решение и съдържащи се в приложението, са от съществено значение, за да може Комисията да прецени дали намесата, консултирането и/или участието на Vivendi в някои решения, взети от Lagardère, могат да бъдат квалифицирани като упражняване на решаващо влияние от страна на Vivendi по начина, описан в съображение 6. Въпросните документи и съобщения са свързани с осъществяването на оперативни взаимодействия, като съвместни предавания между аудиовизуалните екипи на Vivendi и на Lagardère, определянето на програмната схема на радиостанцията Europe 1, принадлежаща на групата Lagardère, назначенията и напусканията на журналисти в изданията на групата Lagardère, редакционния избор на списания на групата Lagardère, които взаимодействия е възможно да са повлияни от ръководителите на Vivendi или на основния му акционер, групата Bolloré, както и преместването на структури на групата Vivendi в помещения, принадлежащи на Lagardère. Те се отнасят и до стратегически решения, взети от книгоиздателската група Hachette (принадлежаща на Lagardère), спрямо които е възможно Vivendi да е имало роля, можеща да се квалифицира като упражняване на решаващо влияние, като например отказ от съдебни искове срещу дъщерно дружество на Vivendi или непредставяне на оферта за изкупуването на американския издател […], както и условията за назначаване на някои членове, за които е общоизвестно, че са свързани с групата Bolloré в управителния съвет на Lagardère“.

62 Следва да се констатира, че в съображения 6 и 7 от обжалваното решение Комисията посочва подозренията за нарушения на разпоредбите на Регламент № 139/2004, които възнамерява да провери, и очертава предмета на своето разследване по смисъла на съдебната практика, припомнена в точки 48 и 49 по-горе.

63 Съображения 6 и 7 от обжалваното решение съответно съдържат ясно и недвусмислено описание на предмета на разследването на Комисията. Тази информация позволява също да се определят с достатъчна степен на точност подозренията за нарушения, които обосновават приемането на това решение, в съответствие със съдебната практика, цитирана в точки 48—53 по-горе.

64 Следователно с тези мотиви се изпълнява задължението да се посочи предметът на искането за информация по смисъла на член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004.

65 Този извод не се поставя под въпрос с довода на жалбоподателя, че обжалваното решение не съдържало никакво уточнение относно „жалбите“ и „обстоятелствата“, с които Комисията се запознала, споменати в писмото от 25 юли 2023 г. за започването на официалната процедура по разследване, но не и в това решение.

66 От една страна, както признава жалбоподателят, предметът на искането е посочен и в писмото от 25 юли 2023 г. за започването на официалната процедура по разследване, с което жалбоподателят е бил запознат към момента на приемане на обжалваното решение.

67 От друга страна, съгласно постоянната съдебна практика, цитирана в точка 49 по-горе, Комисията не е длъжна да съобщава на адресата на решение, с което се изисква информация, всички налични данни за предполагаемите нарушения, нито да дава точна правна квалификация на тези нарушения, при условие че посочи ясно подозренията, които възнамерява да провери.

68 В това отношение следва да се отбележи, че обжалваното решение е прието по време на предварителното разследване, което като фаза на административното производство по Регламент № 139/2004 има за цел Комисията да събере всички релевантни доказателства, които потвърждават наличието на нарушение на произтичащите от посочения регламент задължения, и да заеме първоначална позиция във връзка с хода и насоката на производството (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 29 септември 2011 г., Elf Aquitaine/Комисия, C-521/09 P, EU:C:2011:620, т. 113 и цитираната съдебна практика).

69 Съгласно съдебната практика обаче Комисията не може да бъде задължена, освен предполагаемите нарушения, които възнамерява да провери, да посочва във фазата на предварителното разследване улики, тоест обстоятелствата, които я насочват към хипотезата за нарушение на конкурентното право. Всъщност подобно задължение би поставило под съмнение установеното от съдебната практика равновесие между съхраняването на ефективността на разследването и зачитането на правото на защита на съответното предприятие (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 14 март 2014 г., Cementos Portland Valderrivas/Комисия, T-296/11, EU:T:2014:121, т. 37).

70 С оглед на горното следва да се приеме, че мотивите на обжалваното решение позволяват, от една страна, на жалбоподателя да провери дали поисканата информация е необходима за целите на разследването, и от друга страна, на съда на Съюза да упражни своя контрол. При това положение жалбоподателят неправилно се позовава на нарушение на задължението за

мотивиране, предвидено в член 296 ДФЕС и в член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004, що се отнася до предмета на разследването на Комисията и описанието на практиките, чието съществуване тя възнамерява да провери в рамките на разследването си.

71 С оглед на изложените съображения следва да се приеме, че в първата си част второто основание не е налице.

По втората част от второто основание: липса на мотиви относно материалния, времевия и персоналния обхват на поисканата информация

72 С втората част от второто основание жалбоподателят твърди, че обжалваното решение не съдържа никакви мотиви, позволяващи да се обоснове материалният, времевият и персоналният обхват на поисканата информация, и по-специално изборът на ключови думи, критериите за определяне на засегнатите лица, както и разглежданият период, за който се отнася обжалваното решение.

73 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

74 В това отношение, както следва от точки 6—12 и 19 по-горе, следва да се констатира, че обжалваното решение, и по-специално приложението към него, ясно определя материалния, времевия и персоналния обхват на поисканата информация. Както правилно изтъква Комисията, сам по себе си фактът, че обжалваното решение не съдържа конкретни мотиви за всяка искана информация или за всяка ключова дума, не може да се счита за непълнота на мотивите.

75 Всъщност съгласно съдебната практика не може да се изисква от Комисията, преди да отправи искане за информация, да е наясно със съдържанието на исканите документи и с тяхното значение за целите на разследването (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 22 март 2012 г., Slovak Telekom/Комисия, T-458/09 и T-171/10, EU:T:2012:145, т. 55).

76 С оглед на разпоредбите и съдебната практика, припомнени в точки 42—54 по-горе, задължението за мотивиране в хипотезата на решение, с което се изисква информация, не означава, че Комисията трябва за всяка искана информация или, както в случая, за всяка ключова дума, чието прилагане се иска, да изложи конкретни мотиви, що се отнася до причините, поради които счита, че тази информация или ключова дума, от една страна, е необходима за нейното разследване и от друга страна, съдържа или разкрива само релевантни за това разследване данни.

77 Освен това, както следва от точка 42 по-горе, спазването на задължението за мотивиране трябва да се преценява с оглед не само на текста на съответния акт, но и на неговия контекст, а именно в случая актовете, вече приети по време на предварителното разследване като фаза на административното производство по Регламент № 139/2004 (вж. т. 68 по-горе).

78 В частност, единствената цел на искане за информация, като обжалваното решение, е да даде възможност на Комисията да събере информацията и документацията, необходими, за да се проверят наличието и значението на определена фактическа и правна обстановка (вж. по аналогия решение от 10 март 2016 г., HeidelbergCement/Комисия, C-247/14 P, EU:C:2016:149, т. 37).

79 С оглед на изложеното по-горе жалбоподателят няма основание да твърди липса на мотиви относно материалния, времевия и персоналния обхват на поисканата информация.

80 Освен това е важно да се отбележи, че доводите на жалбоподателя, с които той оспорва необходимостта от поисканата информация, се отнасят до материалната законосъобразност на обжалваното решение и не могат да бъдат взети предвид при разглеждането на твърдението за нарушение на задължението за мотивиране (вж. в този смисъл решение от 9 април 2019 г., Qualcomm и Qualcomm Europe/Комисия, T-371/17, непубликувано, EU:T:2019:232, т. 55 и цитираната съдебна практика). Ето защо тези доводи ще бъдат анализирани при разглеждането на петото основание.

81 С оглед на изложените съображения следва да се приеме, че във втората си част второто основание не е налице.

По третата част от второто основание: липса на мотиви относно включването на групата Bolloré

82 С третата част от второто основание жалбоподателят поддържа, че обжалваното решение не съдържа никакви мотиви относно включването на групата Bolloré в обхвата на искането за информация. Подозренията на Комисията, изложени в писмото от 25 юли 2023 г. за започването на официалната процедура по разследване и възпроизведени накратко в обжалваното решение, се отнасяли до упражняването на решаващо влияние не от групата Bolloré върху Lagardère, а от жалбоподателя върху Lagardère. Поради това жалбоподателят счита, че искането за информация, държана от трето лице, върху което той не упражнява никакъв контрол, а именно групата Bolloré, изобщо не е мотивирано.

83 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

84 В това отношение е достатъчно да се отбележи, че в съображение 7 от обжалваното решение се уточнява, че посочените документи са свързани по-специално с някои решения на Lagardère, „които е възможно да са повлияни от ръководителите на Vivendi или на неговия основен акционер, групата Bolloré“. Освен това, както подчертава Комисията, в решението от 9 юни 2023 г. за разрешаване на концентрацията, както и в уведомителния формуляр за концентрацията, представен ѝ от жалбоподателя, се приема за установено, че групата Bolloré и Vivendi представляват едно-единствено предприятие по смисъла на конкурентното право.

85 Следователно жалбоподателят неправилно се позовава на нарушение на задължението за мотивиране, що се отнася до включването на групата Bolloré в списъка на засегнатите от искането за информация лица.

86 Ето защо следва да се приеме, че в третата си част второто основание не е налице.

По четвъртата част от второто основание: непълнота на мотивите, що се отнася, от една страна, до нуждата да се прибегне до решение, с което се изисква информация на

основание член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004, и от друга страна, до необходимостта от бързи действия

87 С четвъртата част жалбоподателят поддържа по същество, че обжалваното решение не обяснява надлежно причините, поради които е счетено за нужно да се изиска информация чрез решение на основание член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004, а не чрез обикновено искане за информация на основание член 11, параграф 2 от Регламент № 139/2004 или проверка на основание член 13 от Регламент № 139/2004. Освен това той счита, че обжалваното решение е опорочено поради липса на мотиви, що се отнася до необходимостта от бързи действия.

88 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

89 В случая в съображение 8 от обжалваното решение се посочва, че „[в] настоящото производство за установяване на нарушение Комисията преценява, че само решение, прието на основание член 11, параграф 3 от Регламента за сливанията, позволява да се гарантира, че Vivendi ще предостави всички документи, отговарящи на критериите, които тя е определила в [посоченото] решение[; в]същност процедурата по член 11, параграф 3 от Регламента за сливанията е единствената предвидена в Регламента за сливанията възможност Комисията да изисква от предприятията адресати да дадат пълен отговор, под страх от санкции[; о]свен това Комисията преценява, че е необходимо да се предприемат бързи действия, за да се осуети изтриването на относими документи от файловете на Vivendi, по-специално ако съобщенията се изтриват след определен период от време или ако някои документи, създадени от сътрудник, не се съхраняват дълго време след напускането му[; и]зборът да се издаде решение на основание член 11, параграф 3, отговаря на тази цел за бързина“.

90 Така в съображение 8 от обжалваното решение Комисията обяснява, че само решение, взето на основание член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004, дава възможност да се гарантира, че жалбоподателят ще предостави всички документи, отговарящи на определените от нея критерии, под страх от санкции, и да се действа бързо, за да се осуети изтриването на относими документи от файловете на жалбоподателя.

91 Следва съответно да се констатира, че обжалваното решение е достатъчно мотивирано по смисъла на цитираната в точка 42 по-горе съдебна практика, що се отнася до прибягването до член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004 като негово правно основание.

92 Този извод не се поставя под въпрос с останалите доводи, изтъкнати от жалбоподателя.

93 На първо място, що се отнася до това, че информация се изисква с решение на основание член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004, а не чрез обикновено искане за информация на основание член 11, параграф 2 от Регламент № 139/2004, от член 11, параграф 1 от Регламент № 139/2004 следва, че Комисията има право да поиска информация „чрез обикновено искане или с решение“, като тази разпоредба не обвързва приемането на решение с условието преди това да е отправено обикновено искане.

94 Изборът между обикновено искане за информация и решение трябва да зависи от това какво е нужно за едно адекватно с оглед на особеностите на случая разследване (вж. по аналогия решение от 14 март 2014 г., Holcim (Deutschland) и Holcim/Комисия, T-293/11, непубликувано, EU:T:2014:127, т. 84 и цитираната съдебна практика).

95 Всъщност Комисията разполага с широко право на преценка при прилагането на членове 11, 14 и 15 от Регламент № 139/2004 (решение от 4 октомври 2024 г., thyssenkrupp/Комисия, C-581/22 P, EU:C:2024:821, т. 380).

96 Както отбелязва Комисията, що се отнася до обикновените искания за информация, отправяни на основание член 11, параграф 2 от Регламент № 139/2004, член 14, параграф 1, буква б) от посочения регламент се предвижда санкция само в случай на неточна или подвеждаща информация, докато, що се отнася до исканията чрез решение на основание член 11, параграф 3 от същия регламент, непълните или дадените със закъснение отговори представляват отделни основания за налагане на санкции в съответствие с член 14, параграф 1, буква в) от същия регламент.

97 Искането за информация, направено с решение, се различава от обикновеното искане за информация по това, че е възможно, когато Комисията прибегне до първото, да наложи глоба или периодични имуществени санкции, съгласно съответно член 14, параграф 1, буква в) и член 15, параграф 1, буква а) от Регламент № 139/2004, за да принуди дадено предприятие да предостави пълна и точна информация (вж. в този смисъл решение от 4 октомври 2024 г., thyssenkrupp/Комисия, C-581/22 P, EU:C:2024:821, т. 379).

98 В случая, видно от цитираното в точка 89 по-горе съображение 8 от обжалваното решение, Комисията надлежно обяснява, че прибягването до процедурата по член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004 ѝ позволява да изисква от предприятията — адресати на нейното решение, да дадат, под страх от санкции, пълен отговор.

99 На второ място, що се отнася до прибягването до искане за информация чрез решение на основание член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004, а не до проверка на основание член 13 от Регламент № 139/2004, следва да се припомни, че съгласно цитираната в точка 141 по-долу съдебна практика в сравнение с искането за информация проверките са по-обременителни по естеството си и имат особено силно влияние върху правното положение на засегнатото предприятие.

100 Следователно от Комисията не може да се изисква да обосновава избора си да не използва мярка като проверката, която е по-обременителна процедура от искането за информация, предвидено в член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004.

101 На трето място, що се отнася до необходимостта от бързи действия, Комисията, видно от цитираното в точка 89 по-горе съображение 8 от обжалваното решение, счита, че е необходимо да се действа бързо, за да се осуети изтриването на относими документи от файловете на жалбоподателя, по-специално ако съобщенията се изтриват след определен период от време или ако някои документи, създадени от сътрудник, не се съхраняват дълго време след напускането му. Изборът да се изиска информация чрез решение на основание член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004, според Комисията отговаря на тази цел за бързина.

102 С оглед на изложените по-горе съображения следва да се заключи, че обжалваното решение е достатъчно мотивирано, както що се отнася до нуждата да се прибегне до решение, с което се изисква информация на основание член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004, така и що се отнася до необходимостта от бързи действия.

103 Впрочем следва да се припомни, че задължението за мотивиране представлява съществено процесуално изискване, което трябва да се разграничава от въпроса за правилността на мотивите, който има отношение към материалната законосъобразност на спорния акт. Всъщност мотивите на едно решение представляват формален израз на съображенията, на които се основава това решение. Ако съображенията са неправилни, се засяга материалната законосъобразност на решението, а не мотивите му, които може да са достатъчни, но да изразяват неправилни съображения (вж. решение от 10 юли 2008 г., Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, т. 181 и цитираната съдебна практика).

104 Следователно останалите доводи, с които жалбоподателят цели да докаже неправилността на мотивите на обжалваното решение, са неотносими, когато като основание за отмяна се изтъква липсата на мотиви.

105 Доколкото жалбоподателят всъщност оспорва като неправилно прибягването до член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004, тези доводи ще бъдат разгледани във връзка с първата и третата част от първото основание (вж. т. 109—125 и 130—144 по-долу). Също така, доколкото жалбоподателят всъщност оспорва необходимостта от бързи действия, тези доводи ще бъдат анализирани във връзка с втората част от петото основание (вж. т. 279—299 по-долу).

106 Накрая, доводът на жалбоподателя, че Комисията не е спазила приложимите по-строги изисквания за мотивиране, когато прекъсва своята „обичайна практика“, също не е изяснен и достатъчно обоснован и съответно трябва да се отхвърли.

107 Ето защо следва да се приеме, че в четвъртата си част, а следователно и в своята цялост второто основание не е налице.

По първото основание: неправилно избрано правно основание и злоупотреба с власт

108 С първото основание жалбоподателят твърди, че Комисията неправилно е прибегнала до член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004, за да приеме обжалваното решение. Първото основание по същество се състои от три части. С първата част жалбоподателят твърди, че обжалваното решение не се отнася до преценката на последиците от концентрация. С втората част жалбоподателят изтъква, че обжалваното решение не отговаря на съответните изисквания за необходимост и точност. С третата част жалбоподателят упреква Комисията, че е допуснала злоупотреба с власт.

По първата част от първото основание: обжалваното решение не се отнася до преценката на последиците от концентрация

109 С първата част от първото основание жалбоподателят твърди, че член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004 може да служи за правно основание само на искания за информация, с които се цели да се прецени дали дадена концентрация, за която Комисията е уведомена, е съвместима с вътрешния пазар. Нещо повече, член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004 вече не бил приложим, когато разглеждането на въпроса с последиците от концентрацията за пазара е приключило, какъвто по-специално е случаят, когато тя е била разрешена от Комисията.

110 В случая, според жалбоподателя член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004 не може да служи за правно основание на обжалваното решение, тъй като то няма за цел получаването на информация относно съвместимостта на придобивания от жалбоподателя контрол върху Lagardère и при всички положения е издадено, след като Комисията разрешава това придобиване.

111 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

112 Съгласно член 11, параграф 1 от Регламент № 139/2004 „[с] оглед изпълнение на задълженията си, предвидени в [посочения] регламент, Комисията може, чрез обикновено искане или с решение, да изиска лицата по член 3, параграф 1, буква б), както и предприятията и обединенията на предприятия, да предоставят цялата необходима информация“.

113 Така от текста на член 11, параграф 1 от Регламент № 139/2004 следва, че Комисията може да изисква цялата информация, необходима за изпълнението на възложените ѝ с посочения регламент задължения.

114 Действително, както поддържа жалбоподателят, в съдебната практика се приема, че Комисията може да упражнява правомощията, които са ѝ предоставени с член 11 от Регламент № 139/2004, само ако счита, че не разполага с цялата необходима информация, за да се произнесе по съвместимостта на съответната концентрация с общия пазар (вж. решение от 4 февруари 2009 г., Omya/Комисия, T-145/06, EU:T:2009:27, т. 28 и цитираната съдебна практика).

115 Както обаче подчертава Комисията, тези съждения отразяват принципа, че необходимостта от поисканата от Комисията информация трябва да се преценява с оглед на предмета, посочен в искането за информация. Те не поставят под въпрос факта, че съгласно член 11, параграф 1 от Регламент № 139/2004 Комисията може да поиска цялата информация, необходима за изпълнението на задълженията, възложени ѝ с посочения регламент.

116 В случая предметът на искането за информация е посочен в съображения 6 и 7 от обжалваното решение, цитирани в точка 61 по-горе. От тези съображения е видно, че Комисията е поискала въпросната информация, за да прецени дали жалбоподателят е упражнявал решаващо влияние върху Lagardère, което може да представлява неизпълнение на задължението за уведомяване, неизпълнение на задължението за спиране и/или неспазване на условията и задълженията, свързани с решението от 9 юни 2023 г. за разрешаване на концентрацията. Тази информация била от съществено значение, за да може Комисията да прецени дали намесата, консултирането и/или участието на жалбоподателя в някои решения, взети от Lagardère, могат да бъдат квалифицирани като упражняване на решаващо влияние от страна на жалбоподателя.

117 Следва да се констатира, че предметът на искането за информация, както е описан в съображения 6 и 7 от обжалваното решение, цитирани в точка 61 по-горе, попада в обхвата на задълженията, възложени на Комисията с Регламент № 139/2004.

118 Всъщност, както следва от член 8, параграф 2, втора алинея от Регламент № 139/2004, Комисията може да включи в решението си за обявяване на концентрацията за съвместима с вътрешния пазар условия и задължения, които да гарантират, че съответните предприятия изпълняват поетите от тях към Комисията ангажименти с оглед на превръщането на концентрацията в съвместима с вътрешния пазар.

119 Освен това член 7 от Регламент № 139/2004, озаглавен „[Спиране] на концентрации“, предвижда в параграф 1, че „[к]онцентрация с общностно измерение съгласно член 1 или такава, която се оценява от Комисията на основание член 4, параграф 5, не се извършва, преди да бъде нотифициран[а] или преди да бъде обявена за съвместима с общия пазар съгласно решение по член 6, параграф 1, буква б), член 8, параграф 1 или 2 или въз основа на презумпцията по член 10, параграф 6“.

120 В случая от съображение 1 от обжалваното решение е видно, че „[в] решението от 9 юни 2023 г. [за разрешаване на концентрацията] Комисията разрешава придобиването на Lagardère […] от Vivendi […], при условие че бъдат изпълнени ангажименти за прехвърляне на цялата дейност на Vivendi по издаването на книги (прегрупирана в Editis, дъщерно дружество на Vivendi) и на печатното списание „Gala“.

121 Съгласно съображение 3 от обжалваното решение „[п]оетите от Vivendi ангажименти за прехвърляне предвиждат освен това, че придобиването на Lagardère от Vivendi не може да бъде финализирано, преди Комисията да е одобрила купувача и условията на прехвърлянето […; к]ъм датата на [посоченото] решение Vivendi продължава да е обвързано от задължението за спиране, доколкото Комисията все още не е издала такива одобрения“.

122 Така съгласно член 7 от Регламент № 139/2004 Комисията е била натоварена със задачата да следи за спазването от жалбоподателя на условията, наложени с решението от 9 юни 2023 г. за разрешаване на концентрацията, и да се увери, че последният изпълнява задълженията си по посочения регламент.

123 С оглед на изложените по-горе съображения следва да се отбележи, че събирането на данни, които да позволят проверката дали са налице нарушения на задълженията, произтичащи от Регламент № 139/2004, е едно от задълженията, възложени на Комисията с посочения регламент, за чието изпълнение тя може на основание член 11, параграф 1 от него да поиска цялата необходима информация. Следователно събирането на такива данни е част от целите, преследвани с издаденото на основание член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004 искане за информация.

124 От това следва, че Комисията надлежно се е позовала на член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004, за да приеме обжалваното решение.

125 Ето защо следва да се приеме, че в първата си част първото основание не е налице.

По втората част от първото основание: неспазване на изискванията за необходимост и точност

126 С втората част от първото основание жалбоподателят твърди, че предоставеното на Комисията правомощие да изисква информация ѝ позволява да иска само „необходима“ такава по смисъла на член 11, параграф 1 от Регламент № 139/2004. За издаваните на

основание член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004 искания за информация съответно важели изискванията за необходимост и точност, с които обжалваното решение не било съобразено, тъй като преследвало „проучвателна цел“ и се отнасяло до набор от документи, които не са предварително определени от Комисията.

127 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

128 В тази връзка е достатъчно да се отбележи, че с доводите си по втората част на първото основание жалбоподателят всъщност цели да оспори съответствието на обжалваното решение с изискванията за точност и необходимост.

129 Следователно тези доводи се отнасят по-скоро до второто основание, а именно нарушение на задължението за мотивиране, и до петото основание, а именно нарушение на принципа на пропорционалност, поради което са разгледани във връзка с тези основания.

По третата част от първото основание: злоупотреба с власт

130 С третата част от първото основание жалбоподателят твърди, че обжалваното решение е опорочено поради злоупотреба с власт, тъй като не преследва целта за събиране на информация с оглед на преценката на съвместимостта на дадена концентрация с вътрешния пазар, доколкото концентрацията е разрешена на 9 юни 2023 г., тоест три месеца преди приемането на обжалваното решение. Освен това според жалбоподателя обжалваното решение всъщност цели извършването на „проучвателна проверка“. Въпреки факта, че предполага същата степен на намеса като проверката, обжалваното решение не предоставяло нито една от процесуалните гаранции, свързани с такава проверка, и по-специално методът на проверка, позволяващ на представителите на проверяваното предприятие да изразят становище и да издействат изключването на документи, които са извън обхвата на тази проверка, защитени са или съдържат чувствителни лични данни. Според жалбоподателя Комисията е можела да се съобрази с по-строгата правна уредба, приложима към проверките.

131 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

132 Като начало следва да се припомни, че понятието за злоупотреба с власт се отнася до ситуация, при която административен орган използва правомощията си за цел, различна от тази, с оглед на която те са му предоставени. Дадено решение е опорочено от злоупотреба с власт само ако са налице обективни, относими и непротиворечиви индиции, че то е било прието с подобна цел. В хипотезата на множество преследвани цели, дори наред с надлежните основания за приемане на дадено решение да има и негодно основание, решението не е опорочено от злоупотреба с власт, щом като основната цел не е засегната (вж. решение от 4 февруари 2009 г., Omya/Комисия, T-145/06, EU:T:2009:27, т. 99 и цитираната съдебна практика).

133 Ето защо следва да се провери дали изтъкнатите от жалбоподателя обстоятелства представляват обективни, относими и непротиворечиви индиции, сочещи, че обжалваното решение е прието от Комисията с цел, различна от предвидената в член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004.

134 В това отношение от точки 123 и 124 по-горе следва, че събирането на данни, които да позволят проверката дали са налице нарушения на задълженията по Регламент № 139/2004, е едно от задълженията, възложени на Комисията с посочения регламент. Следователно събирането на такива данни е част от законово допустимите цели на искането за информация, издавано на основание член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004, който позволява на Комисията с решение да изиска от предприятията да предоставят цялата информация, необходима за изпълнението на задълженията, възложени ѝ с този регламент.

135 От това следва, че Комисията не е използвала правомощията си за цел, различна от тази, за която са ѝ предоставени, щом като целта на поисканата с обжалваното решение информация е да се провери дали жалбоподателят е нарушил изискването за уведомяване, спиране или спазване на условията, свързани с решение за обявяване на концентрация за съвместима с вътрешния пазар, задължения, които съгласно Регламент № 139/2004 са от компетентността единствено на Комисията.

136 Този извод не се поставя под въпрос с довода на жалбоподателя, че Комисията е можела да се съобрази с приложимата за проверките по-строга правна уредба, която предоставяла повече процесуални гаранции.

137 В това отношение следва да се припомни, че според постоянната съдебна практика даден акт е опорочен поради злоупотреба с власт само ако въз основа на обективни, относими и непротиворечиви доказателства изглежда, че е бил приет с единствената или поне определяща цел да постигне цели, различни от целите, с оглед на които е предоставено съответното правомощие, или да избегне процедура, специално предвидена от Договора за функционирането на ЕС, за да се противодейства на конкретните обстоятелства (вж. решение от 5 май 2015 г., Испания/Парламент и Съвет, C-146/13, EU:C:2015:298, т. 56 и цитираната съдебна практика).

138 Приложимата към проверките процедура обаче не е специално предвидена при обстоятелствата в конкретния случай.

139 Освен това фактът, че проверката може да представлява алтернатива на искането за информация, не означава, че с приемането на обжалваното решение Комисията е използвала правомощията си за цел, различна от тази, за която те са ѝ предоставени с Регламент № 139/2004.

140 Освен това следва да се отбележи, че от изброяването на проверителните правомощия, предоставени на длъжностните лица на Комисията на основание член 13, параграф 2 от Регламент № 139/2004, е видно, че въпросните проверки могат да имат много широк обхват (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 12 юли 2007 г., CB/Комисия, T-266/03, непубликувано, EU:T:2007:223, т. 71), доколкото позволяват на Комисията по-специално да влиза в помещенията на съответните предприятия, да взема или получава копия или извлечения от счетоводните книги и документи или пък да запечатва търговските помещения, счетоводните книги или документите на това предприятие за срока на проверката. Упражняването на проверителните правомощия съответно води до последици, различни от тези на искането за информация.

141 Както изтъква Комисията, от съдебната практика следва, че в сравнение с искането за информация проверките са по-обременителни по естеството си и имат особено силно влияние върху правното положение на засегнатото предприятие (вж. в този смисъл решение от 8 юли 2008 г., AC-Treuhand/Комисия, T-99/04, EU:T:2008:256, т. 56 и цитираната съдебна практика).

142 Освен това, противно на поддържаното от жалбоподателя, от прочита на текста на обжалваното решение е видно, че Комисията е въвела някои процесуални гаранции, за да осигури защита, от една страна, на приложимата към някои документи поверителност на обменяната между адвокати и клиенти информация (раздел IV, параграф 10, буква j) от приложението към това решение), и от друга страна, на чувствителните лични данни (раздел IV, параграф 10, буква l) от приложението към това решение).

143 От изложеното по-горе следва, че жалбоподателят не е доказал, че обжалваното решение е опорочено поради злоупотреба с власт.

144 Ето защо следва да се приеме, че в третата си част, а следователно и в своята цялост първото основание не е налице.

По третото основание: нарушение на принципа на защита срещу произволната или непропорционална намеса на публичната власт

145 С третото си основание жалбоподателят твърди, че обжалваното решение не се основава на достатъчно сериозни улики, за да се предполага, че са нарушени правилата на конкуренция, което представлява нарушение на принципа, забраняващ произволната или непропорционална намеса на публичната власт.

146 На първо място, жалбоподателят счита, че обжалваното решение не предоставя подробности за естеството, произхода и съдържанието на информацията, на която се основава Комисията, за да приеме това решение. Единствено в писмото от 25 юли 2023 г. за започването на официалната процедура по разследване се посочва, че Комисията „получила жалби и се е запознала с данни за упражнявано от Vivendi решаващо влияние върху Lagardère“, без повече уточнения.

147 На второ място, жалбоподателят поддържа, че данните, с които Комисията разполага, изглежда са предадени от трети лица, и по-специално от организацията Reporters sans frontières („Репортери без граници“) (RSF). Според жалбоподателя тези данни не дават основание да се предполага нарушение, тъй като били клеветнически и съмнителни поради общоизвестната и отдавнашна враждебност на RSF към него и към групата Bolloré.

148 На трето място, жалбоподателят твърди, че обжалваното решение изисква предаването на документи, обхващащи период „от почти четири години“, без никаква обективна основа и избрани произволно.

149 На четвърто място, жалбоподателят изтъква, че в писмото от 25 юли 2023 г. за започването на официалната процедура по разследване се говори единствено за „жалби“ и „данни“, според които той е упражнявал решаващо влияние върху Lagardère, без изобщо да се намеква за данни, уличаващи групата Bolloré. Приложението към обжалваното решение

обаче се отнася както до него, така и до групата Bolloré, като съответно доказва, че към момента на приемане на обжалваното решение Комисията не е разполагала с достатъчно сериозни улики срещу него, за да подозира наличието на нарушение.

150 Накрая, жалбоподателят иска от Общия съд да разпореди на Комисията в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в членове 89 и 90 от неговия процедурен правилник, да представи всички документи, доказателства и други сведения, въз основа на които е приела, че към датата на обжалваното решение е разполагала с достатъчно сериозни улики, за да обоснове приемането на посоченото решение относно изложените в съображения 2, 6 и 7 от него подозрения за наличие на нарушения.

151 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

152 Следва да се припомни, че изискването за защита срещу произволната или непропорционална намеса на публичната власт в сферата на частната дейност на дадено лице, независимо дали то е физическо или юридическо, представлява основен принцип на правото на Съюза (вж. решение от 14 март 2014 г., Cementos Portland Valderrivas/Комисия, T-296/11, EU:T:2014:121, т. 39 и цитираната съдебна практика).

153 За да се спази този основен принцип обаче, решението, с което се изисква информация, трябва да цели да се съберат документите, необходими, за да се проверят съществуването и обхватът на определени фактически и правни положения, по отношение на които Комисията вече разполага с информация, която съдържа достатъчно сериозни улики, позволяващи да се предполага, че са нарушени правилата на конкуренция (вж. решение от 14 март 2014 г., Cementos Portland Valderrivas/Комисия, T-296/11, EU:T:2014:121, т. 39 и цитираната съдебна практика).

154 Освен това от съдебната практика относно исканията за информация на основание член 18, параграф 3 от Регламент № 1/2003, която може да се приложи съответно към настоящия случай, следва, че с оглед на широкото правомощие за разследване, което Комисията има по силата на Регламент № 1/2003, нейна задача е да прецени дали дадена информация е необходима за разкриването на нарушение на правилата на конкуренция. Дори да разполага вече с улики и даже с доказателства за наличието на нарушение, Комисията може законосъобразно да приеме, че е необходимо да поиска допълнителна информация, която да ѝ даде възможност да очертае по-точно обхвата на нарушението и да определи неговата продължителност или кръга на участващите предприятия (вж. по аналогия решение от 28 януари 2021 г., Qualcomm и Qualcomm Europe/Комисия, C-466/19 P, EU:C:2021:76, т. 69 и цитираната съдебна практика).

155 Що се отнася до контрола, който съдът на Съюза упражнява върху преценката на Комисията, че дадена информация е необходима, Съдът е постановил, че въпросът дали информацията е необходима, следва да се преценява с оглед на целта, посочена в съответното искане, а именно подозренията за нарушение, които Комисията възнамерява да провери. Изискването за взаимовръзка между искането за информация и подозираното нарушение е изпълнено, ако към датата на искането Комисията има основания да предполага, че тази информация може да ѝ помогне да определи дали това нарушение е налице (вж. по аналогия решение от 28 януари 2021 г., Qualcomm и Qualcomm Europe/Комисия, C-466/19 P, EU:C:2021:76, т. 70 и цитираната съдебна практика). Освен това, както бе подчертано в точка 54 по-горе, при преценката на обхвата на задължението за

мотивиране, когато става дума за решение, с което се изисква информация, следва също така да се държи сметка за етапа на разследването и за това дали Комисията вече разполага или не с определена информация за предполагаемите нарушения.

156 Накрая, съгласно постоянната съдебна практика и както това е потвърдено в член 6, параграф 3 ДЕС, основните права са неразделна част от общите принципи на правото, за чието спазване следи Съдът. Съдът съответно многократно е постановявал, че зачитането на правото на защита при провеждането на административните производства в областта на конкуренцията представлява общ принцип на правото на Съюза (вж. решение от 29 септември 2011 г., Aquitaine/Комисия, C-521/09 P, EU:C:2011:620, т. 112 и цитираната съдебна практика).

157 Що се отнася до производството по прилагане на член 101 ДФЕС, административното производство, което се провежда пред Комисията, се подразделя на две отделни последователни фази, всяка от които има своя собствена вътрешна логика, а именно: от една страна — фаза на предварително разследване, а от друга — състезателна фаза. Фазата на предварителното разследване, която продължава до изложението на възраженията, е предназначена да позволи на Комисията да събере всички релевантни доказателства, които потвърждават или не наличието на нарушение на нормите относно конкуренцията, и да заеме първоначална позиция във връзка с хода и насоката на производството. От своя страна състезателната фаза, обхващаща периода от изложението на възраженията до приемането на окончателно решение, трябва да позволи на Комисията да се произнесе окончателно по твърдяното нарушение (вж. решение от 29 септември 2011 г., Aquitaine/Комисия, C-521/09 P, EU:C:2011:620, т. 113 и цитираната съдебна практика).

158 Що се отнася до фазата на предварителното разследване, началният ѝ момент е датата, на която, упражнявайки предоставените ѝ от законодателя на Съюза правомощия, Комисията приема мерки, които включват обвинение в извършването на нарушение и имат значително отражение върху положението на разследваните предприятия. Едва в началото на състезателната фаза на административното производство съответното предприятие се информира, чрез изложението на възраженията, за всички съществени обстоятелства, на които Комисията се основава на този етап от производството, и едва от този момент това предприятие разполага с право на достъп до преписката с цел осигуряване на ефективното упражняване на правото му на защита. Ето защо съответното предприятие може да се възползва от правото си на защита в пълен обем едва след изпращането на изложението на възраженията. Всъщност, ако това право обхващаше и периода, предхождащ изпращането на изложението на възраженията, ефективността на разследването на Комисията щеше да бъде намалена, тъй като още по време на фазата на предварителното разследване засегнатото предприятие щеше да е в състояние да установи сведенията, известни на Комисията, а следователно и тези, които все още е можело да бъдат укрити от нея (вж. по аналогия решение от 14 март 2014 г., Cementos Portland Valderrivas/Комисия, T-296/11, EU:T:2014:121, т. 34 и цитираната съдебна практика).

159 При все това предприетите от Комисията във фазата на предварителното разследване действия по събиране на доказателства, и по-специално проверките и исканията за информация, по естеството си включват обвинение в извършването на нарушение и могат да имат значително отражение върху положението на разследваните предприятия. Следователно е важно да се избягва непоправимото увреждане на правото на защита в хода на тази фаза от административното производство, тъй като предприетите действия по събиране на доказателства могат да имат решаващо значение за осигуряване на

доказателства относно неправомерния характер на действията на предприятията, които могат да доведат до ангажиране на тяхната отговорност (вж. по аналогия решение от 14 март 2014 г., Cementos Portland Valderrivas/Комисия, T-296/11, EU:T:2014:121, т. 35 и цитираната съдебна практика).

160 В този контекст следва да се припомни, че задължението на Комисията да посочи правното основание и целта на искането за информация представлява основно изискване, за да проличи, че искането до съответните предприятия да предоставят информация е оправдано, а също и за да се даде възможност на тези предприятия да преценят обхвата на задължението си за сътрудничество, като същевременно се гарантира правото им на защита. От това следва, че Комисията може да изисква предоставянето само на информация, която да ѝ позволи да провери обосноваващите провеждането на разследването предположения за нарушения, посочени в искането за информация (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 14 март 2014 г., Cementos Portland Valderrivas/Комисия, T-296/11, EU:T:2014:121, т. 36 и цитираната съдебна практика).

161 Следва да се препрати и към съдебната практика, припомнена в точка 69 по-горе.

162 В случая жалбоподателят упреква Комисията, че е нарушила принципа, забраняващ произволната или непропорционална намеса на публичната власт, като е приела обжалваното решение, без да разполага с достатъчно сериозни улики, позволяващи да се предполага нарушение на правилата на конкуренция.

163 На първо място, що се отнася до твърдението на жалбоподателя, че обжалваното решение не предоставя информация относно уликите, на които се основава, трябва да се припомни, че както следва от точки 64 и 70 по-горе, с изложените в обжалваното решение мотиви бива изпълнено задължението да се посочи предметът на искането за информация по смисъла на член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004.

164 Освен това съгласно посочената в точка 157 по-горе съдебна практика обжалваното решение е прието във фазата на предварителното разследване, която е предназначена да позволи на Комисията да събере всички релевантни доказателства, които потвърждават наличието или не на нарушение на нормите относно конкуренцията, и да заеме първоначална позиция във връзка с хода и насоката на производството.

165 Така съгласно цитираната в точка 69 по-горе съдебна практика от Комисията не може да се изисква в обжалваното решение да посочи освен предполагаемите нарушения, които възнамерява да провери, също и уликите, т.е. обстоятелствата, които я насочват към хипотезата на нарушение на правилата, произтичащи от Регламент № 139/2004.

166 На второ място, що се отнася до довода на жалбоподателя, че данните, с които разполага Комисията, изглежда са предоставени от трети лица и не дават основание да се предполага нарушение, следва да се отбележи, както прави Комисията, че жалбоподателят не е обяснил причините, поради които източникът на документите, произхождащи от трети лица, и по-специално от трети заинтересовани лица в производството, би засегнал законосъобразността на обжалваното решение. Всъщност от преписката е видно, че Комисията е признала на RSF качеството на трето заинтересовано лице в съответствие с член 18, параграф 4 от Регламент № 139/2004.

167 На трето място, що се отнася до довода на жалбоподателя относно включването на групата Bolloré, както е видно от точка 84 по-горе, в съображение 7 от обжалваното решение се уточнява, че посочените в това решение документи са свързани по-специално с някои решения на Lagardère, „които е възможно да са повлияни от ръководителите на Vivendi или на неговия основен акционер, групата Bolloré“. Освен това, както подчертава Комисията, в решението от 9 юни 2023 г. за разрешаване на концентрацията, както и в уведомителния формуляр за концентрацията, представен от жалбоподателя на Комисията, се приема за установено, че групата Bolloré и жалбоподателят представляват едно-единствено предприятие по смисъла на конкурентното право. Така към датата на обжалваното решение Комисията е имала основание да предполага, че информацията от тази група би могла да ѝ помогне да установи дали е налице нарушение на разпоредбите на Регламент № 139/2004.

168 На четвърто място, що се отнася до разглеждания период, както следва от точки 218—222 по-долу, като се има предвид фактът, че за първи път жалбоподателят придобива участие в капитала на Lagardère през март 2020 г., към датата на обжалваното решение Комисията е имала основание да предполага, че информацията от 1 януари 2020 г. нататък би могла да ѝ помогне да установи дали е налице нарушение на разпоредбите на Регламент № 139/2004, по-специално доколкото тази информация би улеснила правилното разбиране на всички събития и на контекста, в който те са настъпили.

169 С оглед на изложеното по-горе следва да се приеме, че третото основание не е налице.

170 Що се отнася до искането за предприемане на действие по събиране на доказателства, с което да се разпореди на Комисията да представи документите, доказателствата и другите сведения, въз основа на които е приела, че към датата на обжалваното решение разполага с улики за предполагаеми нарушения, следва да се припомни, че съгласно цитираната в точка 158 по-горе съдебна практика съответното предприятие може да се възползва от правото си на защита в пълен обем едва след изпращането на изложението на възраженията. Всъщност, ако това право обхващаше и периода, предхождащ изпращането на изложението на възраженията, ефективността на разследването на Комисията щеше да бъде намалена, тъй като още по време на фазата на предварителното разследване засегнатото предприятие щеше да е в състояние да установи сведенията, известни на Комисията, а следователно и тези, които все още можело да бъдат укрити от нея.

171 От една страна, при положение че е сезиран с искане в този смисъл и когато предприятията — адресати на решение, прието на основание член 13, параграф 4 от Регламент № 139/2004, изтъкват някои данни, които могат да поставят под съмнение достатъчно сериозния характер на уликите, с които Комисията е разполагала, за да приеме посоченото решение, Общият съд може да счете, че следва да разгледа тези улики (вж. по аналогия решение от 25 ноември 2014 г., Orange/Комисия, T-402/13, EU:T:2014:991, т. 88 и цитираната съдебна практика).

172 От друга страна, следва да се напомни, че контролът върху мотивите на дадено решение позволява на съда и да следи за спазването на принципа за защита срещу произволната или непропорционална намеса, тъй като от мотивите може да стане ясно, че предвидената проверка в съответните предприятия е оправдана (вж. решение от 25 ноември 2014 г., Orange/Комисия, T-402/13, EU:T:2014:991, т. 89 и цитираната съдебна практика).

173 В това отношение следва да се припомни, че член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004 определя основното съдържание на решението, с което се изисква информация, като по-специално задължава Комисията да посочи предмета на искането. Както следва от цитираната в точки 52, 53 и 160 по-горе съдебна практика, Комисията трябва в изпълнение на това задължение да посочи достатъчно точно предполагаемите нарушения, които възнамерява да провери.

174 Следователно, при положение че Общият съд счита, че предположенията, които Комисията възнамерява да провери, и обстоятелствата, които трябва да обхване искането за информация, са достатъчно точно определени, той може да направи извода, че решението, с което се изисква информация, няма произволен характер, без да е необходимо да разглежда конкретно съдържанието на уликите, с които е разполагала Комисията към момента на приемане на това решение (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 25 ноември 2014 г., Orange/Комисия, T-402/13, EU:T:2014:991, т. 91). Общият съд самостоятелно преценява евентуалната необходимост от допълване на данните, с които той разполага по висящите пред него дела (вж. решение от 22 юни 2022 г., thyssenkrupp/Комисия, T-584/19, непубликувано, EU:T:2022:386, т. 344).

175 Следва да се констатира, че такъв е случаят с обжалваното решение, доколкото от съображения 6 и 7 от него, цитирани в точка 61 по-горе, следва, че естеството на подозираните ограничения на конкуренцията е определено достатъчно точно и подробно. Освен това в обжалваното решение се обяснява защо поведението на жалбоподателя би могло да бъде отнесено към всяка от предполагаемите антиконкурентни практики.

176 При тези обстоятелства Общият съд може да заключи, че обжалваното решение не е произволно, само въз основа на изложените в него мотиви и без да е необходимо да разпорежда на Комисията да представи притежаваните от нея данни, удостоверяващи, че е разполагала с достатъчно сериозни улики, които са ѝ позволили да приеме обжалваното решение.

По четвъртото основание: нарушение на принципа „impossibilium nulla obligatio est“, що се отнася до искането за предоставяне на документи, произхождащи от групата Bolloré

177 С четвъртото основание жалбоподателят изтъква по същество, че обжалваното решение нарушава принципа „impossibilium nulla obligatio est“, тъй като го задължава да предостави на Комисията документи, които са притежавани, държани от или намиращи се под контрола на групата Bolloré (наричани по-нататък „документите, произхождащи от групата Bolloré“).

178 Първо, жалбоподателят поддържа, че обжалваното решение произвежда правни последици, задължителни само по отношение на него и на ръководителите му. За сметка на това неговите акционери, сред които групата Bolloré, които не са адресати на обжалваното решение, не са посочени в член 1 от него и спрямо тях не е приемано отделно решение на основание член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004, можели да не се съобразят с разпореждането, издадено с обжалваното решение.

179 Второ, жалбоподателят подчертава, че обжалваното решение му налага задължение, чието изпълнение още от самото му възникване обективно е било абсолютно невъзможно, тъй като изисква от него да се снабди с документи, произхождащи от групата Bolloré, един от

многобройните му акционери, върху който жалбоподателят не упражнява какъвто и да било контрол. Както е видно от разрешението на Комисията за поемане на контрола върху жалбоподателя от групата Bolloré на 24 април 2017 г., групата Bolloré упражнявала контрол върху жалбоподателя, а не обратното. В това отношение жалбоподателят отбелязва, че няма норма на френското право, която да позволява на търговско дружество да изисква представянето на документи и по-общо да упражнява каквато и да било принудителна власт по отношение на своя акционер. От своя страна пък мажоритарният акционер не е длъжен доброволно да изпълни разпореждане, отправено към него от трето дружество, дори когато същото притежава дялово участие в капитала му.

180 Трето, жалбоподателят счита, че като му налага невъзможно за изпълнение задължение, Комисията го принуждава де факто да не спази задължението си за сътрудничество и го излага на риск от нарушение и налагане на глоба по член 14, параграф 1, буква в) от Регламент № 139/2004.

181 Четвърто, жалбоподателят изтъква, че обжалваното решение е опорочено поради злоупотреба с власт, тъй като независимо от факта, че той е негов адресат, целта на Комисията била да получи чрез него документи, произхождащи от групата Bolloré. Според жалбоподателя обжалваното решение лишавало групата Bolloré от правото ѝ на ефективна съдебна защита, закрепено в член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) и в членове 6 и 13 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“).

182 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

183 Най-напред, от една страна, следва да се припомни, че съгласно съдебната практика принципът, гласящ, че „никой не може да бъде задължен да прави нещо невъзможно“ е един от основните принципи на правото на Съюза (вж. решение от 6 ноември 2018 г., Scuola Elementare Maria Montessori/Комисия, Комисия/Scuola Elementare Maria Montessori и Комисия/Ferracci, C-622/16 P—C-624/16 P, EU:C:2018:873, т. 79 и цитираната съдебна практика).

184 В това отношение, както следва от съдебната практика, евентуалните процедурни или други трудности във връзка с изпълнението на даден акт не могат да повлияят на законосъобразността му. За сметка на това Комисията не може да налага с решение, под страх от неговата недействителност, задължение, чието изпълнение от самото му възникване обективно е абсолютно невъзможно (вж. решение от 17 юни 1999 г., Белгия/Комисия, C-75/97, EU:C:1999:311, т. 86 и цитираната съдебна практика).

185 Подобна невъзможност изисква да са изпълнени две кумулативни условия, а именно, от една страна, действителното наличие на посочените трудности, и от друга страна, липсата на алтернативни способи за изпълнение (вж. в този смисъл решение от 6 ноември 2018 г., Scuola Elementare Maria Montessori/Комисия, Комисия/Scuola Elementare Maria Montessori и Комисия/Ferracci, C-622/16 P—C-624/16 P, EU:C:2018:873, т. 91, 92 и 96 и цитираната съдебна практика).

186 От друга страна, следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика разследваното предприятие има задължение за активно сътрудничество, което предполага то да предостави на разположение на Комисията всички сведения във връзка с предмета

на разследването (вж. по аналогия решение от 9 април 2019 г., Qualcomm и Qualcomm Europe/Комисия, T-371/17, непубликувано, EU:T:2019:232, т. 119 и цитираната съдебна практика).

187 В случая следва да се отбележи, че в член 2 от обжалваното решение се уточнява, че адресатът на посоченото решение е „Vivendi SE“.

188 В раздел I, параграф 1 от приложението към обжалваното решение обаче се предвижда, че „[з]а целите на […] искане[…] за информация „Lagardère“ означава Lagardère S.A.[, а] „Vivendi“ означава Vivendi SE и групата Bolloré“. В раздел I, параграф 2 от посоченото приложение се предвижда по-специално, че „[п]онятието „документ(и)“ означава: „всички компютърни файлове, притежавани, държани от или намиращи се под контрола на Vivendi“, т.е. жалбоподателят и групата Bolloré.

189 Освен това в съображение 7 от обжалваното решение се упоменава, че „[п]осочените документи и съобщения са свързани с осъществяването на оперативни взаимодействия […], които е възможно да са повлияни от ръководителите на Vivendi или на основния му акционер, групата Bolloré“.

190 Жалбоподателят поддържа, че не е можел да се съобрази с обжалваното решение, що се отнася до документите, произхождащи от групата Bolloré, доколкото не упражнява никакъв контрол или принудителна власт по отношение на посочената група, която е един от неговите акционери.

191 Нищо обаче не дава основание да се приеме, че такава невъзможност за изпълнение на обжалваното решение е съществувала към момента на възникване на въпросното задължение. Всъщност жалбоподателят не е представил никакво доказателство за това, че изпълнението на наложеното с обжалваното решение задължение още от самото му възникване обективно е било абсолютно невъзможно по смисъла на цитираната в точка 184 по-горе съдебна практика.

192 Впрочем, както признава самият жалбоподател в отговор на процесуално-организационните действия, приети от Общия съд на 2 април 2025 г., той е изпълнил произтичащото от обжалваното решение задължение да предаде на Комисията документите, произхождащи от групата Bolloré, потвърждавайки по този начин, че е бил в състояние да изпълни обжалваното решение. Всъщност жалбоподателят твърди, че е изпратил всички поискани документи на Комисията, с изключение на документите, обхванати от поверителността на разговорите и кореспонденцията между адвокат и клиент и от тайната на журналистическите източници, и документите, свързани с личния живот на засегнатите лица.

193 Комисията потвърждава, че предвид електронното писмо на адвокатите на жалбоподателя от 6 февруари 2024 г., както и на придружаващия доклад, представен от последните, жалбоподателят е успял да събере и представи документи, произхождащи от групата Bolloré, така че изпълнението на обжалваното решение, що се отнася до посочените документи, прави безпредметни всички доводи, основани на евентуална невъзможност.

194 В този контекст следва да се констатира, че двете страни не спорят относно факта, че жалбоподателят е изпълнил задължението си за активно сътрудничество, както следва от цитираната в точка 186 по-горе съдебна практика, доколкото е изпълнил наложеното му с обжалваното решение задължение да предаде на Комисията също и документите, произхождащи от групата Bolloré.

195 Жалбоподателят обаче поддържа, че „доброволното“ предаване от групата Bolloré на притежаваните от нея документи, извършено с оглед на решението да му бъде наложена периодична имуществена санкция, прието от Комисията на 24 януари 2024 г., и предвид риска от приемане на нови решения за налагане на глоба и периодична имуществена санкция в случай на неизпълнение на обжалваното решение, не е релевантно за преценката на четвъртото основание. Според жалбоподателя за целите на преценката на това основание въпросът е само дали е било невъзможно при приемането на обжалваното решение той да изпълни наложеното му задължение, а не дали е било абсолютно невъзможно предаването на посочените в обжалваното решение документи да се извърши например вследствие на дадено събитие или на външно, едностранно и несигурно решение, прието от трето лице, върху което той не упражнява никакъв фактически или правен контрол.

196 Налага се обаче изводът, че фактът, че жалбоподателят е успял да изпълни произтичащото от обжалваното решение задължение да се съберат и представят на Комисията документите, произхождащи от групата Bolloré, показва, че изпълнението на това задължение обективно не е било още от самото му възникване абсолютно невъзможно.

197 Както подчертава Комисията, съгласно съдебната практика невъзможността да се изпълни задължение, произтичащо от дадено решение, не води до недействителност на последното, когато тази невъзможност се появява едва на етапа на изпълнението на това задължение. Всъщност от цитираната в точка 184 по-горе съдебна практика следва, че евентуалните процедурни или други трудности във връзка с изпълнението на обжалваното решение не могат да повлияят на законосъобразността му.

198 Ето защо следва да се отбележи, както прави Комисията, че дори жалбоподателят да не беше успял да получи документи, произхождащи от групата Bolloré, това не би означавало непременно, че изпълнението на задължението, произтичащо от искането за информация, от самото му възникване обективно е било абсолютно невъзможно по смисъла на цитираната в точка 184 по-горе съдебна практика.

199 От изложеното по-горе следва, че жалбоподателят не е доказал, че изпълнението на произтичащото от обжалваното решение задължение да се предоставят на Комисията документите, произхождащи от групата Bolloré, от самото му възникване обективно е било абсолютно невъзможно.

200 Този извод не се поставя под въпрос с довода на жалбоподателя, посочен в точка 181 по-горе, че обжалваното решение било опорочено поради злоупотреба с власт, тъй като целта му била непряко сдобиване с документи, произхождащи от групата Bolloré, и лишаване на тази група от правото ѝ на ефективна съдебна защита.

201 В това отношение следва да се припомни, че съгласно съдебната практика нарушението на правото на защита по своето естество представлява субективна незаконосъобразност, на която следователно самото засегнато лице трябва да се позове. В този смисъл

нарушението на субективно право може да се изтъква само от лицето, чието право евентуално е било нарушено, но не и от трети лица (вж. решение от 4 май 2022 г., CRIA и CCCMC/Комисия, T-30/19, EU:T:2022:266, т. 87 и 88 (непубликувани) и цитираната съдебна практика).

202 Следва съответно да се посочи, че жалбоподателят има правен интерес само доколкото защитава собствените си процесуални права. Тъй като жалбоподателят няма правен интерес да брани по съдебен ред правото на защита на групата Bolloré, твърдението за нарушение на това право е недопустимо, доколкото е направено от жалбоподателя (вж. в този смисъл решение от 12 май 2011 г., Région Nord-Pas-de-Calais и Communauté d'agglomération du Douaisis/Комисия, T-267/08 и T-279/08, EU:T:2011:209, т. 77 и цитираната съдебна практика).

203 Във всеки случай жалбоподателят не е доказал с обективни, относими и непротиворечиви доказателства, че Комисията е използвала правомощията си, за да приеме акт с цел, различна от тази, с оглед на която същите са ѝ предоставени, доколкото, от една страна, член 11, параграф 1 от Регламент № 139/2004 ѝ позволява да поиска цялата информация, необходима за изпълнението на възложените ѝ с посочения регламент задължения (вж. т. 123 и 124 по-горе) и от друга страна, към датата на обжалваното решение Комисията е имала основание да предполага, че предоставянето на притежаваните от групата Bolloré документи би могло да ѝ помогне да установи дали са налице подозираните нарушения (вж. т. 267—269 по-долу).

204 С оглед на изложените по-горе съображения следва да се приеме, че четвъртото основание не е налице.

По петото основание: нарушение на принципа на пропорционалност

205 Петото основание, с което жалбоподателят твърди, че обжалваното решение нарушава принципа на пропорционалност, се подразделя на две части, като по първата се поддържа, че исканите документи нямат връзка с предполагаемото нарушение, а по втората — че разпореждането предполага за жалбоподателя непропорционална по обем работа.

Предварителни бележки

206 Уместно е да се припомни, че принципът на пропорционалност, който е част от общите принципи на правото на Съюза, изисква актовете на институциите на Съюза да не надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на легитимните цели, преследвани със съответната правна уредба, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, следва да се прибегне до най-малко обременителната и причинените неудобства не трябва да са несъразмерни спрямо набелязаните цели (вж. решение от 12 юли 2001 г., Jippes и др., C-189/01, EU:C:2001:420, т. 81 и цитираната съдебна практика).

207 Съгласно постоянната съдебна практика разследваното предприятие има задължение за активно сътрудничество, което предполага то да предостави на разположение на Комисията всички сведения във връзка с предмета на разследването (вж. решение от 9 април 2019 г., Qualcomm и Qualcomm Europe/Комисия, T-371/17, непубликувано, EU:T:2019:232, т. 119 и цитираната съдебна практика).

208 Следва обаче да се подчертае, че при упражняването на това правомощие Комисията трябва да спазва по-специално принципа на пропорционалност. Всъщност наложеното на дадено предприятие задължение да предостави информация не трябва да представлява за него несъразмерна тежест спрямо нуждите на разследването (вж. решение от 9 април 2019 г., Qualcomm и Qualcomm Europe/Комисия, T-371/17, непубликувано, EU:T:2019:232, т. 120 и цитираната съдебна практика).

209 При все това сам по себе си фактът, че дадено искане за информация предполага за предприятието значителна по обем работа, не е достатъчен, за да се приеме, че то е непропорционално с оглед на нуждите на разследването, свързани по-специално с предполагаемите нарушения, които Комисията възнамерява да провери, и с обстоятелствата по съответното производство (вж. решение от 9 април 2019 г., Qualcomm и Qualcomm Europe/Комисия, T-371/17, непубликувано, EU:T:2019:232, т. 121 и цитираната съдебна практика).

210 Освен това, както бе подчертано в точка 75 по-горе, не може да се изисква от Комисията, преди да отправи искане за информация, да е наясно със съдържанието на исканите документи и с тяхното значение за целите на разследването.

211 Както следва от цитираната в точка 154 по-горе съдебна практика, с оглед на широкото правомощие за разследване, което Комисията има по силата на Регламент № 1/2003, нейна задача е да прецени дали дадена информация е необходима за разкриването на нарушение на правилата на конкуренция. Дори да разполага вече с улики и даже с доказателства за наличието на нарушение, Комисията може законосъобразно да приеме, че е необходимо да поиска допълнителна информация, която да ѝ даде възможност да очертае по-точно обхвата на нарушението и да определи неговата продължителност или кръга на участващите предприятия.

212 Както бе припомнено в точка 155 по-горе, що се отнася до контрола, който съдът на Съюза упражнява върху преценката на Комисията, че дадена информация е необходима, Съдът е постановил, че въпросът дали информацията е необходима, следва да се преценява с оглед на целта, посочена в съответното искане, а именно подозренията за нарушение, които Комисията възнамерява да провери. Изискването за взаимовръзка между искането за информация и подозираното нарушение е изпълнено, ако към датата на искането Комисията има основания да предполага, че тази информация може да ѝ помогне да определи дали това нарушение е налице.

213 Доколкото необходимостта от информацията трябва да се прецени с оглед на целта, спомената в искането за информация, тази цел трябва да бъде посочена достатъчно точно, тъй като в противен случай ще бъде невъзможно да се определи дали информацията е необходима и съдът на Съюза няма да може да упражни контрол (вж. по аналогия решение от 10 март 2016 г., Schwenk Zement/Комисия, C-248/14 P, непубликувано, EU:C:2016:150, т. 28 и цитираната съдебна практика).

214 Именно с оглед на тези принципи на съдебната практика следва да се разгледат двете части на петото основание.

По първата част от петото основание: исканите документи нямат връзка с предполагаемото нарушение

215 Жалбоподателят изтъква, че обхватът на обжалваното решение надхвърля значително неговата цел, а именно „да може Комисията да прецени дали намесата, консултирането и/или участието на Vivendi в някои решения, взети от Lagardère, могат да бъдат квалифицирани като упражняване на решаващо влияние от страна на Vivendi“. В това отношение той излага девет оплаквания.

– *По първото оплакване, свързано с избора на разглеждания период*

216 Жалбоподателят поддържа, че разглежданият период от почти четири години, който започва да тече на 1 януари 2020 г., е произволно избран, тъй като на тази дата не е настъпило никакво конкретно събитие.

217 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

218 В това отношение следва да се припомни, че Регламент № 139/2004 възлага на Комисията да гарантира, че нито една концентрация с европейско измерение няма да се извърши — в нарушение на член 7 от посочения регламент — преди да бъде нотифицирана и разрешена.

219 В случая следва да се припомни, че съгласно цитираното в точка 61 по-горе съображение 6 от обжалваното решение, целта на обжалваното решение е да се събере информация, за да се прецени дали жалбоподателят е упражнявал решаващо влияние върху Lagardère, което може да представлява неизпълнение на задължението за уведомяване, неизпълнение на задължението за спиране и/или неспазване на условията и задълженията, свързани с решението от 9 юни 2023 г. за разрешаване на концентрацията.

220 Освен това от преписката е видно, че първото придобиване на участие в капитала на Lagardère от жалбоподателя и назначаването в управителните органи на Lagardère на близки на засегнатото лице, посочено в раздел II, параграф 5, буква а) от приложението към обжалваното решение, са извършени през март 2020 г.

221 Ето защо, видно от точка 168 по-горе, следва да се посочи, че към датата на обжалваното решение Комисията е имала основание да предполага, че информацията от 1 януари 2020 г. нататък би могла да ѝ помогне да установи дали е налице нарушение, по-специално доколкото тази информация би улеснила правилното разбиране на всички събития и на контекста, в който те са настъпили.

222 Ето защо първото оплакване от първата част на петото основание трябва да се отхвърли.

– *По второто оплакване, свързано с посочването на някои засегнати лица и на някои ключови думи*

223 Жалбоподателят възразява срещу това как са определени в обжалваното решение петнадесетте засегнати лица, като подчертава, че някои от тези лица нямат никаква връзка с Lagardère или с концентрацията. Той счита, че при избора на засегнатите лица Комисията, изглежда, се е ръководила от желанието си да насочи искането си срещу публични личности

и емблематични ръководители, работещи за него и групата Bolloré, и в частност срещу засегнатото лице, посочено в раздел II, параграф 5, буква d) от приложението към обжалваното решение.

224 Освен това той поддържа, че изборът да се наложат толкова общи ключови думи като посочените на първия ред от таблицата с ключови думи, съдържаща се в раздел VII от приложението към обжалваното решение, не е оправдан и не е обективно мотивиран с оглед на разследването.

225 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

226 На първо място, следва да се отбележи, както прави Комисията, че макар жалбоподателят да се оплаква от избора на петнадесет засегнати лица, в действителност той изтъква конкретни доводи само относно засегнатото лице, посочено в раздел II, параграф 5, буква d) от приложението към обжалваното решение.

227 По-специално, както подчертава Комисията, следва да се отбележи, че обжалваното решение посочва това лице в качеството му на член на надзорния съвет на жалбоподателя, както и на заместник-изпълнителен директор на контролиращия жалбоподателя акционер.

228 Така, с оглед на водещата роля, която това лице играе в дружествата от групата Vivendi, е имало основание да се предполага, че някои от държаните от него документи са можели да позволят на Комисията да установи дали са налице подозираните нарушения.

229 На второ място, следва да се отбележи, както прави Комисията, че назначаването на две лица в управителния съвет на Lagardère, с които са свързани ключовите думи, посочени на първия ред от таблицата в раздел VII от приложението към обжалваното решение, се е случило едновременно с ключови събития по придобиването на Lagardère от жалбоподателя. Така едното от тези лица е назначено за първи път в надзорния съвет на Lagardère през март 2020 г., т.е. приблизително когато жалбоподателят започва да купува акции на Lagardère. Другото е назначено на 16 февруари 2022 г. и подава оставка след приключването на обединението между групите Lagardère и жалбоподателя.

230 Следователно Комисията е имала основание да предполага, че тези ключови думи биха могли да ѝ позволят да установи дали са налице подозираните нарушения.

231 С оглед на изложените по-горе съображения следва да се заключи, че към датата на обжалваното решение Комисията е имала основание да предполага, че документите, произхождащи от засегнатото лице, посочено в точка 226 по-горе, и документите, съдържащи споменатите в точка 229 по-горе ключови думи, биха могли да ѝ позволят да установи дали са налице подозираните нарушения. Впрочем, доколкото възражението срещу определянето на другите лица не е предмет на конкретни доводи в жалбата, то трябва да се отхвърли като недоказано.

232 Ето защо второто оплакване от първата част на петото основание следва да се отхвърли.

– *По третото оплакване, свързано с приемането на решението от 27 октомври 2023 г.*

233 Жалбоподателят поддържа, че приемането на решението от 27 октомври 2023 г. показва, че изключените от обхвата на искането за информация сведения не са били съществени за разследването и че даденото му разпореждане е непропорционално.

234 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

235 В това отношение е достатъчно да се отбележи, както прави Комисията, че приемането на решението от 27 октомври 2023 г. не позволява да се заключи, че даденото с обжалваното решение разпореждане към жалбоподателя е непропорционално. Напротив, то показва, че Комисията е признала, че жалбоподателят не е имал възможност за достъп до данните на лицето, посочено в раздел II, параграф 5, подточка i) от приложението към обжалваното решение, поради съществуващото положение на „hold separate“ между жалбоподателя и едно от неговите дъщерни дружества в областта на книгоиздаването (вж. т. 17 и 19 по-горе).

236 Следователно третото оплакване от първата част на петото основание трябва да се отхвърли.

– *По четвъртото оплакване, свързано с предоставянето на цялата обменена между някои лица информация*

237 Жалбоподателят твърди, че обжалваното решение го задължава да предостави всички документи, разменени между лицата, посочени в раздел III, параграф 7, букви a)—c) от приложението към обжалваното решение, за целия разглеждан период, без да е определена свързана с предмета на разследването ключова дума, което по необходимост води до това на Комисията да бъдат изпратени материали, надхвърлящи предмета на разследването.

238 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

239 В случая следва да се констатира, че в съответствие с раздел III, параграф 7, букви a)—c) от приложението към обжалваното решение Комисията е поискала от жалбоподателя да ѝ предостави всички документи, разменени между четири лица за целия разглеждан период.

240 В това отношение следва да се отбележи, че с довода си, че било несъразмерно да се изисква от него да предостави цялата обменена между тези четири лица информация, жалбоподателят не доказва нарушение на принципа на пропорционалност, доколкото контекстът на дадена информация може да улесни нейното разбиране и да изясни значението ѝ за разследването.

241 Освен това, както подчертава Комисията, фактът, че тя е поискала информацията, която е обменена само между въпросните четири, а не всички засегнати лица, показва, че е ограничила, доколкото е възможно, обхвата на искането, така че да получи достъп до необходимите за целта на разследването документи, а именно документите, които ѝ позволяват да установи дали са налице подозираните нарушения.

242 Освен това жалбоподателят не е доказал, че „десетките хиляди документи“, колкото според собствената му оценка са документите, отговарящи на установените в обжалваното решение критерии за търсене, представляват несъразмерна тежест в сравнение със „стотиците хиляди документи“, които той, според собствените му твърдения в точка 96 от жалбата, е представил във връзка с разглеждането на концентрацията.

243 С оглед на изложените по-горе съображения следва да се заключи, че към датата на обжалваното решение Комисията е имала основание да предполага, че предаването на цялата информация, обменена между посочените в точка 239 по-горе лица, би могло да ѝ помогне да установи дали са налице подозираните нарушения.

244 Ето защо четвъртото оплакване от първата част на петото основание следва да се отхвърли.

– *По петото оплакване, свързано с избора на ключови думи*

245 Жалбоподателят счита, че обжалваното решение го задължава да приложи стотина ключови думи към всички средства за професионална и/или лична комуникация на засегнатите лица, без никакво уточнение как са били избрани тези думи. В това отношение той смята, че обжалваното решение не съдържа конкретни мотиви за избора на всяка от тези ключови думи и комбинациите между тях, че множество сведения, с които разполага, могат да отговорят на всяка от тези ключови думи, без да имат връзка с предмета на разследването на Комисията, че нито една от ключовите думи не е придружена от ограничение, що се отнася до периода на обмен и датата на визираните от Комисията документи и че някои ключови думи могат да разкрият данни за личния живот на засегнатите лица и техните политически или религиозни убеждения, както и за журналистическите източници или съдържанието на обменената с тях информация.

246 Той изтъква също, че прилагането на ключови думи към посочените в обжалваното решение средства за комуникация води до несъвместими с предмета на разследването резултати и че е непропорционално да се иска от него, от една страна, да прилага за период от почти четири години комбинации от ключови думи, които препращат към конкретни събития, като например публикуването на статии в „Пари Мач“, назначението или уволнението на поименно посочени лица, и от друга страна, да прилага ключовите думи, свързани с назначенията или уволненията, за целия разглеждан период.

247 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

248 Като начало следва да се припомни, че съгласно член 21 от Статута на Съда на Европейския съюз и член 76, буква г) от Процедурния правилник исковата молба или жалбата трябва да съдържа предмета на спора и кратко изложение на посочените основания. Съгласно постоянната съдебна практика, за да са допустими искът или жалбата, е необходимо съществените правни и фактически обстоятелства, на които те се основават, да следват поне обобщено, но по логичен и разбираем начин от текста на самата искова молба или жалба. Въпреки че съдържанието на исковата молба или жалбата може да бъде обосновавано и допълвано по конкретни въпроси чрез препращане към пасажи от приложени към нея материали, общото препращане към други, макар и приложени към исковата молба или жалбата документи не заличава липсата на съществените правни доводи, които следва да бъдат посочени в самата искова молба или жалба съгласно упоменатите по-горе разпоредби. Освен това Общият съд не е длъжен да изследва и установява сред приложенията твърденията и доводите, на които биха могли да се

основават искът или жалбата, тъй като приложенията имат чисто доказателствена и документална функция (вж. решение от 24 май 2012 г., MasterCard и др./Комисия, T-111/08, EU:T:2012:260, т. 68 и цитираната съдебна практика).

249 В случая, що се отнася до ключовите думи, следва да се отбележи, че направеното от жалбоподателя препращане към обобщаващата таблица на възраженията, съдържаща се в приложение A.13, трябва да се отхвърли като недопустимо, тъй като не отговаря на изискванията по член 76, буква г) от Процедурния правилник. Съответно само ключовите думи, срещу които се възразява в жалбата, могат да бъдат надлежно оспорвани.

250 Що се отнася до посочените в точка 161 от жалбата ключови думи, следва да се констатира, че те са подходящи за идентифицирането на евентуално релевантни за разследването на Комисията документи.

251 По-специално, що се отнася до думата, посочена на първия ред от таблицата в раздел VII от приложението към обжалваното решение, както е видно от точки 220 и 229 по-горе, тази дума се отнася до лице, чието назначаване в управителния съвет на Lagardère съвпада с ключови за обединението между жалбоподателя и Lagardère събития. Всъщност това лице е било назначено за първи път в надзорния съвет на Lagardère през март 2020 г., тоест по време, когато жалбоподателят е започнал да купува акции от капитала на Lagardère. В допълнение това лице поддържа дългогодишни лични връзки със засегнатото лице, посочено в раздел II, параграф 5, буква а) от приложението към обжалваното решение.

252 Що се отнася до ключовата дума „Europe“, спомената на третия ред от таблицата, фигурираща в раздел VII от приложението към обжалваното решение, както отбелязва Комисията, става въпрос за съкращение на „Europe 1“, радиостанция на Lagardère, която е била спомената в доклад на френския Сенат, както и в многобройни статии в пресата, като структура на Lagardère, върху която групата Bolloré е упражнявала влияние.

253 Що се отнася до ключовата дума „Couv* ET Z“, спомената на деветия ред от таблицата в раздел VII от приложението към обжалваното решение, следва да се отбележи, че тази дума сама по себе си не попада в обхвата на обжалваното решение. Всъщност тя трябвало най-малкото да бъде придружена от думите „PM“ или „Paris Match“ [(„Пари Мач“)], за да попадне в обхвата на обжалваното решение. Освен това, както отбелязва Комисията, с използването на тази дума тя цели да получи информация относно корицата на „Пари Мач“ от 23 септември 2021 г., за лице, близко до посоченото в раздел II, параграф 5, буква а) от приложението към обжалваното решение. Съответно е било основателно и пропорционално Комисията да предполага, че комбинацията от тези ключови думи би могла да ѝ позволи да установи дали са налице подозираните нарушения.

254 Що се отнася до ключовата дума „Presbourg“, посочена на втория ред от таблицата в раздел VII от приложението към обжалваното решение, както подчертава Комисията, става въпрос за улицата, на която се намира историческото седалище на Lagardère в Париж (Франция). Освен това някои медийни източници съобщават за седмични срещи в седалището на Lagardère с участието на „основни фигури във Vivendi“, за одобряването на кориците на „Пари Мач“, което не е било обичайна практика преди 2021 г. Комисията съответно е имала основание да приеме, че тази дума е била използвана или за обозначаване на Lagardère, или за посочване на мястото на някои срещи между жалбоподателя и Lagardère, чието съдържание би могло да бъде от значение за разследването, за да се установи дали са налице подозираните нарушения.

255 Що се отнася до ключовата дума „Couv ET Paris Match“, спомената на шестия ред от таблицата в раздел VII от приложението към обжалваното решение, от точка 254 по-горе следва, че някои медийни източници съобщават за седмични срещи в седалището на Lagardère с участието на „основни фигури във Vivendi“, за одобряване на кориците на „Пари Мач“. Следователно е било основателно и пропорционално Комисията да поиска предоставянето на документи, свързани с решенията относно кориците на „Пари Мач“ за разглеждания период.

256 Що се отнася до ключовите думи, посочени на редове 35, 43, 44 и 45 от таблицата, съдържаща се в раздел VII от приложението към обжалваното решение, както отбелязва Комисията, става въпрос за журналисти или за водещи на рубрики в структури, принадлежащи към групата Vivendi, които вече работят и в „Europe 1“ и са били предмет на многобройни обсъждания относно възможни взаимодействия между Vivendi и радио канала „Europe 1“ на Lagardère, взаимодействия, за които се говори в съображение 7 от обжалваното решение. Така, доколкото тези лица са били в центъра на взаимодействията между жалбоподателя и Lagardère, осъществени преди Комисията да разреши концентрацията на двете групи, е било основателно и пропорционално Комисията, за да установи наличието на подозираните нарушения, да поиска да ѝ бъдат предоставени документите, отговарящи на тези ключови думи.

257 С оглед на изложените по-горе съображения следва да се заключи, че жалбоподателят не е доказал непропорционалния характер на оспорваните ключови думи.

258 Впрочем, що се отнася до довода на жалбоподателя, че липсват конкретни мотиви за избора на всяка от ключовите думи, той трябва да се отхвърли в съответствие с анализа, направен в точки 74—79 по-горе.

259 Ето защо петото оплакване от първата част на петото основание следва да се отхвърли.

– По шестото оплакване, свързано с представянето на документите, принадлежащи на засегнатото лице, посочено в раздел II, параграф 5, буква о) от приложението към обжалваното решение

260 Жалбоподателят твърди, че обжалваното решение го задължава да представи документи, принадлежащи на посоченото в раздел II, параграф 5, буква о) от приложението към обжалваното решение засегнато лице, което е ръководител на едно от дъщерните му дружества в сектора на списанията, от началото на разглеждания период, тоест от 1 януари 2020 г. Жалбоподателят обаче придобил контрол върху това дъщерно дружество едва от 1 юни 2021 г. Затова според жалбоподателя е непропорционално да се искат документи, обменени в рамките на това дъщерно дружество в периода преди тази дата, тъй като тогава то не поддържало никаква връзка с него или с Lagardère.

261 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

262 В това отношение и с оглед на цитираната в точки 154 и 211 по-горе съдебна практика следва да се констатира, че предвид предоставеното ѝ с Регламент № 139/2004 широко правомощие за разследване Комисията е можела да реши, че е необходимо да поиска документите, принадлежащи на посоченото в раздел II, параграф 5, буква о) от

приложението към обжалваното решение засегнато лице, което е ръководител на дъщерно дружество на жалбоподателя в сектора на списанията, дори отпреди придобиването на контрола върху това дъщерно дружество от жалбоподателя на 1 юни 2021 г.

263 Всъщност към датата на обжалваното решение Комисията е имала основания да предполага, че информацията от 1 януари 2020 г. нататък би могла да ѝ помогне да установи дали са налице подозираните нарушения, по-специално доколкото тази информация би улеснила правилното разбиране на всички събития и на контекста, в който те са настъпили.

264 От това следва, че шестото оплакване от първата част на петото основание трябва да се отхвърли.

– По седмото оплакване, свързано с представянето на документите, произхождащи от групата Bolloré

265 Жалбоподателят изтъква, че обжалваното решение го задължава да предаде на Комисията документите, произхождащи от групата Bolloré, въпреки че последната не е засегната от започнатото от Комисията официално разследване, което се отнася до условията, при които той е придобил предварително контрола върху Lagardère.

266 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

267 В това отношение е достатъчно да се отбележи, че в цитираното в точка 61 по-горе съображение 7 от обжалваното решение се уточнява, че визираните документи са свързани по-специално с някои решения на Lagardère, „които е възможно да са повлияни от ръководителите на Vivendi или на неговия основен акционер, групата Bolloré“.

268 Освен това, както бе припомнено в точки 84 и 167 по-горе, в решението от 9 юни 2023 г. за разрешаване на концентрацията, както и в уведомителния формуляр за концентрацията, представен от жалбоподателя на Комисията, се приема за установено, че групата Bolloré и жалбоподателят представляват едно-единствено предприятие по смисъла на конкурентното право.

269 Съответно към датата на приемане на обжалваното решение Комисията е имала основания да предполага, че предоставянето на документите, притежавани от групата Bolloré, би могло да ѝ помогне да установи дали са налице подозираните нарушения, доколкото някои решения на Lagardère е било възможно да са повлияни от ръководителите на Vivendi или на неговия основен акционер, групата Bolloré.

270 Ето защо седмото оплакване от първата част на петото основание следва да се отхвърли.

– По осмото оплакване, свързано със задължението за предаване на целия разговор, когато дадено съобщение попада в обхвата на искането за информация

271 Жалбоподателят подчертава, че когато документ под формата на съобщение, разменено по телефона или чрез приложение за съобщения в реално време, попада в обхвата на искането за информация, обжалваното решение го задължава да предостави целия разговор за целия разглеждан период. Според жалбоподателя подобно изискване надхвърля необходимото за

нуждите на разследването, тъй като макар да посочва, че е налице само едно релевантно съобщение, Комисията иска достъп до всички разговори на засегнатите лица, включително от личните им телефони, за целия разглеждан период. Комисията е можела например да поиска предаване само на разменените съобщения в рамките на 24 часа преди и след съответното съобщение.

272 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

273 В това отношение е достатъчно да се припомни, че както следва от точка 240 по-горе, задължението за предаване на цялата обменена информация между определени лица, когато един-единствен елемент от нея отговаря на посочените в обжалваното решение ключови думи, не може да представлява нарушение на принципа на пропорционалност, щом като контекстът на дадена информация може да улесни нейното разбиране и да изясни значението ѝ за разследването.

274 Следователно осмото оплакване от първата част на петото основание трябва да се отхвърли.

– По деветото оплакване, свързано с нарушаването на личния живот на засегнатите лица и на защитата на журналистическите източници

275 Жалбоподателят изтъква, че обжалваното решение го задължава да предостави на Комисията данни, свързани с личния живот на засегнатите лица, както и информация, която засягала защитата на журналистическите източници. Според жалбоподателя извън това че подобно разпореждане е в разрез с правото на защита на личния живот и с френското трудово право, разширяването на обхвата на изземаните документи извън професионалната сфера не е и необходимо за нуждите на разследването и следователно накърнява принципа на пропорционалност.

276 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

277 В това отношение следва да се отбележи, че с деветото оплакване жалбоподателят по същество повтаря доводите, изтъкнати във връзка с шестото основание във втората му част, отнасяща се до засягането на защитата на журналистическите източници, и със седмото основание, отнасящо се до липсата на подходящи гаранции за защита на правото на зачитане на личния живот. Затова по същите съображения като изложените при разглеждането на шестото основание във втората му част (вж. т. 340—381 по-долу) и на седмото основание (вж. т. 382—460 по-долу) деветото оплакване от първата част на петото основание следва да се отхвърли.

278 С оглед на изложените по-горе съображения следва да се приеме, че в първата си част петото основание не е налице.

По втората част от петото основание: обжалваното решение налага на жалбоподателя непропорционална тежест

279 Жалбоподателят изтъква, че обжалваното решение му налага прекомерна тежест с оглед на нуждите на разследването, като изисква от него да проведе мащабно вътрешно търсене в няколко различни обекта на предприятието си. За да изпълни това изискване, той

трябвало да мобилизира нарочни човешки и технически ресурси и да прибегне до услугите на две външни предприятия. Според жалбоподателя броят на документите, отговарящи на критериите за търсене, посочени в обжалваното решение, възлиза на няколко десетки хиляди.

280 Освен това, според жалбоподателя, срокът от около един месец за изпълнение на издаденото с обжалваното решение разпореждане, първоначално определен за 27 октомври 2023 г., е бил нереалистичен и не му е позволил да се увери в пълнотата, точността и достоверността на предоставените документи.

281 Жалбоподателят уточнява, че не е съществувала никаква необходимост от бързина, тъй като началото на разследването е било публично обявено още през юни 2023 г., а след това е било официално потвърдено с писмото от 25 юли 2023 г. за започването на официалната процедура по разследване, и че той е трябвало да съхрани, както го задължава посоченото писмо, документите, които биха могли да бъдат от значение, независимо от срока за отговор, който би могъл да му бъде наложен.

282 Накрая, според жалбоподателя, обжалваното решение изисква от него прекомерна спрямо нуждите на разследването работа, доколкото се отнася отчасти до материали, с които Комисията вече разполага, тъй като са били предадени в рамките на разследването във връзка с поемането на контрола върху Lagardère.

283 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

284 Най-напред следва да се препрати към съдебната практика, цитирана в точки 206 и 208 по-горе.

285 В конкретния случай жалбоподателят подчертава, че работата, която е нужна, за да се изпълни обжалваното решение, е прекомерна по обем, без обаче да обосновава това си твърдение.

286 Разбира се, не се оспорва, че информацията, поискана въз основа на обжалваното решение, е многобройна и с широк обхват, така че отговорът на това искане е предполагал значителна по обем работа за жалбоподателя.

287 Въпреки това, както следва от съдебната практика, посочена в точка 209 по-горе, не може да се заключи, че изискваната от жалбоподателя работа е прекомерна с оглед нуждите на разследването във връзка с предполагаемите нарушения, които Комисията възнамерява да провери.

288 От една страна, следва да се припомни, че съгласно цитираното в точка 61 по-горе съображение 6 от обжалваното решение целта на обжалваното решение е да се събере информация, за да се прецени дали Vivendi е упражнявал решаващо влияние върху Lagardère, което може да представлява неизпълнение на задължението за уведомяване, неизпълнение на задължението за спиране и/или неспазване на условията и задълженията, свързани с решението от 9 юни 2023 г. за разрешаване на концентрацията.

289 В също цитираното в точка 61 по-горе съображение 7 от обжалваното решение Комисията посочва, че поисканата информация е от съществено значение, за да може да прецени дали намесата, консултирането и/или участието на жалбоподателя в някои решения, взети от

Lagardère, могат да бъдат квалифицирани като упражняване на решаващо влияние от страна на жалбоподателя. Освен това тя изброява действията на жалбоподателя, които биха могли да съставляват едно или повече нарушения на задълженията по Регламент № 139/2004, във връзка с които нарушения възнамерява да проведе разследване.

290 Така проверката на подозираните нарушения, предмет на разследването, изисква сложни анализи на множество данни, повечето от които са достъпни само за жалбоподателя.

291 Следователно обхватът на обжалваното решение и целта на разследването могат да обосноват предаването на значителна по обем информация.

292 От друга страна, с нито един от доводите си жалбоподателят не доказва, че обжалваното решение надхвърля необходимото с оглед на целта на разследването.

293 Първо, както подчертава Комисията, нуждата от бързина оправдава срока 27 октомври 2023 г., определен с решението от 19 септември 2023 г. (вж. т. 101 по-горе).

294 Важно е също да се припомни, че както следва от точки 19 и 22 по-горе, първоначално определеният с решението от 19 септември 2023 г. срок е бил удължаван два пъти. По-специално, най-напред, с член 2 от решението от 27 октомври 2023 г. определеният до 27 октомври 2023 г. срок е удължен до 1 декември 2023 г. По-нататък, с член 1 от решението от 24 януари 2024 г. определеният до 1 декември 2023 г. срок е удължен до 7 февруари 2024 г.

295 Доводите на жалбоподателя във втората част от петото основание обаче се съсредоточават единствено върху първоначално определения срок 27 октомври 2023 г. с решението от 19 септември 2023 г., без да отчитат по-специално удължаването на посочения срок до 1 декември 2023 г. с решението от 27 октомври 2023 г., нито впрочем удължаването на срока до 7 февруари 2024 г. с решението от 24 януари 2024 г. Следователно доводите на жалбоподателя относно срока, наложен с обжалваното решение, трябва да се отхвърлят.

296 Второ, както следва от точка 242 по-горе, жалбоподателят не е доказал твърдението си, че обжалваното решение изисква от него непропорционална по обем работа.

297 Впрочем трябва да се констатира, че доводът на жалбоподателя, че обжалваното решение се отнася отчасти до материали, с които Комисията вече разполага, тъй като са били предадени в рамките на разследването във връзка с поемането на контрола върху Lagardère от жалбоподателя, изобщо не е подкрепен с доказателства, поради което трябва да се отхвърли като неотговарящ на изискванията за яснота и точност, предвидени в член 76, буква г) от Процедурния правилник.

298 От изложеното по-горе следва, че жалбоподателят не е доказал, че с приемането на обжалваното решение Комисията е нарушила принципа на пропорционалност.

299 Ето защо следва да се приеме, че във втората си част, а следователно и в своята цялост петото основание не е налице.

По шестото основание: засягане на защитата на журналистическите източници

300 С шестото основание жалбоподателят твърди, че обжалваното решение засяга защитата на журналистическите източници, гарантирана с член 11 от Хартата и член 10 от ЕКПЧ. Това основание се подразделя на две части, като в първата се повдига възражение за незаконосъобразност на член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004, а във втората се твърди засягане на защитата на журналистическите източници.

Предварителни бележки

301 Съгласно член 11, параграф 1 от Хартата, озаглавен „Свобода на изразяване на мнение и свобода на информация“, всеки има право на свобода на изразяването на мнения, което включва свободата да отстоява своето мнение, да получава и да разпространява информация и идеи без намеса на публичните власти и независимо от границите.

302 Съгласно член 52, параграф 3 от Хартата съдържащите се в нея права имат същия смисъл и обхват като съответстващите им права, гарантирани с ЕКПЧ, без обаче да са пречка правото на Съюза да предоставя по-широка защита (вж. решение от 4 октомври 2024 г., Real Madrid Club de Fútbol, C-633/22, EU:C:2024:843, т. 51 и цитираната съдебна практика).

303 Следователно при тълкуването на член 11 от Хартата съдът на Съюза трябва да вземе предвид съответстващите му права, гарантирани с член 10 от ЕКПЧ, както се тълкуват от Европейския съд по правата на човека (наричан по-нататък „ЕСПЧ“), като минимален праг на защита (вж. решение от 4 октомври 2024 г., Real Madrid Club de Fútbol, C-633/22, EU:C:2024:843, т. 52 и цитираната съдебна практика).

304 Член 10 от ЕКПЧ, озаглавен „Свобода на изразяването на мнение“, гласи следното:

„1. Всеки има право на свобода на изразяването на мнения. Това право включва свободата да отстоява своето мнение, да получава и да разпространява информация и идеи без намеса на държавните власти и независимо от границите. Този член не забранява на държавите да въвеждат разрешителен режим за дейността на радио- и телевизионните компании и производителите на кинематографична продукция.

2. Ползването на тези свободи, доколкото е съпроводено със задължения и отговорности, може да бъде обусловено от процедури, условия, ограничения или санкции, които са предвидени от закона и са необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност, териториалната цялост, за предотвратяване на безредици или на престъпления, за защитата на здравето и морала, както и на репутацията или на правата на другите, за предотвратяване на изтичането на секретна информация или за поддържане на авторитета и безпристрастността на правосъдието“.

305 Следва да се припомни, че съгласно практиката на Съда основното право, гарантирано с член 11 от Хартата, представлява един от основните стълбове на демократичното и плуралистичното общество и е част от ценностите, на които се основава Съюзът в съответствие с член 2 ДЕС (вж. решение от 21 декември 2016 г., Tele2 Sverige и Watson и др., C-203/15 и C-698/15, EU:C:2016:970, т. 93 и цитираната съдебна практика).

306 ЕСПЧ винаги е разглеждал особено внимателно гаранциите за зачитане на свободата на изразяване на мнение по делата по член 10 от ЕКПЧ, тъй като тази свобода е един от основните стълбове на демократичното общество. Гаранциите, които трябва да се предоставят на пресата, са от особено значение, а защитата на журналистическите източници е един от крайъгълните камъни на свободата на пресата. Липсата на такава защита би могла да разубеди журналистическите източници да подпомагат пресата при информирането на обществеността по въпроси от общ интерес. Това съответно би отслабило способността на пресата да изпълнява незаменимата си роля на „пазител“ и да предоставя точна и надеждна информация (ЕСПЧ, 25 май 2021 г., Big Brother Watch и др. с/у Обединено кралство, CE:ECHR:2021:0525JUD005817013, § 442).

307 Разпореждането за разкриване на източниците може да има отрицателно въздействие не само върху източника, чиято самоличност може да бъде разкрита, но и върху вестника или всяко друго издание, обект на разпореждането, чиято репутация сред потенциалните бъдещи източници може да бъде засегната неблагоприятно поради разкриването, и върху представителите на обществеността, които имат интерес да получават информацията, предоставена от анонимни източници. Налице е обаче съществена разлика между това органите да разпоредят на журналиста да разкрие своите източници и това те да извършват претърсвания в дома и на работното му място, за да открият неговите източници. Дори да е безрезултатно, претърсването представлява по-драстична мярка от искането да бъде разкрита самоличността на източника, тъй като разследващите лица, които претърсват работното място на журналиста, имат достъп до цялата съхранявана от него документация (ЕСПЧ, 25 май 2021 г., Big Brother Watch и др. с/у Обединено кралство, CE:ECHR:2021:0525JUD005817013, § 443).

308 Засягането на защитата на журналистическите източници може да се счита за съвместимо с член 10 от ЕКПЧ само ако е обосновано от първостепенна необходимост от обществен интерес. Освен това всяко нарушение на правото на защита на журналистическите източници трябва да бъде съпътствано от законови процесуални гаранции, съизмерими със значимостта на съответния принцип. Изискваните гаранции трябва най-вече да включват възможността мярката да бъде подложена на контрол от съд или друг независим и безпристрастен решаващ орган, който е оправомощен да се произнесе, преди предаването на искания материал, дали е налице императивно изискване от обществен интерес, надделяващо над принципа на защита на журналистическите източници, и ако не — да предотврати всякакъв ненужен достъп до информация, която може да доведе до разкриване на самоличността на източниците (ЕСПЧ, 25 май 2021 г., Big Brother Watch и др. с/у Обединено кралство, CE:ECHR:2021:0525JUD005817013, § 444).

309 Следователно, като се има предвид необходимостта от превантивен контрол, съдът или друг независим и безпристрастен орган трябва да е в състояние преди разкриването на даден материал да претегли потенциалните рискове и съответните интереси по отношение на този материал, така че да могат да бъдат преценени правилно доводите на органите, които искат разкриването му. Вземаното решение трябва да се ръководи от ясни критерии, включително дали по-малко интрузивна мярка може да бъде достатъчна, за да обслужи установените първостепенни обществени интереси. Компетентният съд или друг орган трябва да има възможност да откаже да издаде разпореждане за разкриване или да издаде разпореждане с по-ограничен или по-конкретно определен обхват, така че да се осуети разкриването на самоличността на съответните източници, независимо дали те са изрично посочени в материала, чието предаване се иска, с мотива че предаването на такива материали би създало сериозен риск от нарушаване на тайната на журналистическите

източници. За спешните случаи трябва да съществува процедура, даваща възможност да се определи и отдели, преди да бъде използвана от органите, информацията, която може да позволи установяването на самоличността на източниците, от информацията, при която няма подобен риск (ЕСПЧ, 25 май 2021 г., Big Brother Watch и др. с/у Обединено кралство, CE:ECHR:2021:0525JUD005817013, § 445).

По първата част от шестото основание: възражение за незаконосъобразност на член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004

310 С първата част от шестото основание жалбоподателят повдига на основание член 277 ДФЕС възражение за незаконосъобразност на член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004, като твърди, че той е в разрез с член 10 от ЕКПЧ, тъй като не предвижда никакво конкретно и ex ante правно средство за защита, което да дава възможност за независим съдебен контрол преди приемането на решение, разпореждащо предаването на материали, които могат да попаднат в обхвата на защитата на журналистическите източници. В репликата си жалбоподателят добавя, че предвидените в членове 278 и 279 ДФЕС способи за защита не са достатъчни, за да се запълни тази празнота.

311 Комисията, подкрепена от Съвета, оспорва доводите на жалбоподателя.

312 Най-напред, съгласно член 277 ДФЕС всяка страна може при спор, който засяга акт с общо приложение, приет от институция, орган, служба или агенция на Съюза, да се позове на средствата, предвидени в член 263, втора алинея ДФЕС, за да обоснове пред Съда на Европейския съюз неприложимостта на този акт.

313 Член 277 ДФЕС е израз на общ принцип, гарантиращ на всяка страна — за да постигне тя отмяната на акт, който може да обжалва — правото инцидентно да оспори валидността на по-ранни институционални актове, които представляват правното основание на обжалвания акт, ако тази страна не е имала право по член 263 ДФЕС пряко да обжалва по-ранните актове, чиито последици търпи, без да е можела да поиска отмяната им. Общият акт, за който се твърди, че е незаконосъобразен, трябва да бъде пряко или непряко приложим в конкретното производство по обжалване и трябва да съществува пряка правна връзка между обжалвания индивидуален акт и въпросния общ акт (вж. в този смисъл решение от 8 септември 2020 г., Комисия и Съвет/Carreras Sequeros и др., C-119/19 P и C-126/19 P, EU:C:2020:676, т. 67—69; вж. също в този смисъл решение от 16 септември 2013 г., Mamoli Robinetteria/Комисия, T-376/10, EU:T:2013:442, т. 48 и 49 и цитираната съдебна практика).

314 В случая несъмнено, както подчертава жалбоподателят, съгласно цитираната в точки 306—309 по-горе практика на ЕСПЧ засягането на защитата на журналистическите източници трябва да бъде съпътствано от законови процесуални гаранции, съизмерими със значимостта на съответния принцип, сред които най-вече трябва да е възможността за превантивен контрол съгласно установените в тази съдебна практика ред и условия.

315 Както обаче подчертава Съветът, установената с първичното право завършена система от способи за защита и процедури предоставя процесуалните гаранции, изисквани от посочената в точки 306—309 по-горе практика на ЕСПЧ, и по-специално възможността мярката да бъде подложена на контрол от съд или друг независим и безпристрастен решаващ орган, който е оправомощен да се произнесе, преди предаването на искания материал, дали е налице императивно изискване от обществен интерес, надделяващо над

принципа на защита на журналистическите източници, и ако не — да предотврати всякакъв ненужен достъп до информация, която може да доведе до разкриване на самоличността на източниците.

316 В това отношение следва да се припомни, че посредством разпоредбите на членове 263 и 277, от една страна, и член 267, от друга страна, Договорът за функционирането на ЕС е установил завършена система от способи за защита и процедури, чиято цел е да осигурят контрола за законосъобразност на актовете на Съюза, и е поверил този контрол на съда на Съюза (вж. решение от 28 април 2015 г., T & L Sugars и Sidul Açúcares/Комисия, C-456/13 P, EU:C:2015:284, т. 45 и цитираната съдебна практика).

317 С приемането на акт на вторичното право законодателят на Съюза не може да създаде способ за защита, който не е предвиден в Договора за функционирането на ЕС, тъй като този договор е установил завършена система от способи за защита и процедури, чиято цел е да осигурят контрола за законосъобразност на актовете на институциите, и е поверил този контрол на съда на Съюза (вж. решение от 5 септември 2024 г., ECHA, C-256/23 и C-290/23, EU:C:2024:683, т. 59 и цитираната съдебна практика).

318 Както подчертава Съветът, доколкото член 11 от Хартата, тълкуван при отчитане на съответстващите права, гарантирани с член 10 от ЕКПЧ, изисква наличието на способ за защита, който да отговаря на определени критерии, този способ за защита следва да се търси в установената с Договорите система от способи за защита и да е в съответствие с тази система.

319 Наличието на такъв способ за защита в рамките на установената с Договорите завършена система от способи за защита се потвърждава от съдебната практика относно поверителността на разговорите и кореспонденцията между адвокати и клиенти.

320 Така от решение от 18 май 1982 г., AM & S Europe/Комисия (155/79, EU:C:1982:157, т. 32) следва, че завършената система от способи за защита предоставя адекватна защита с оглед на поверителността на разговорите и кореспонденцията между адвокати и клиенти. По-конкретно, в посоченото решение Съдът приема, от една страна, че фактът, че по силата на член 185 от Договора за ЕИО (понастоящем член 278 ДФЕС) подадената от съответното предприятие жалба срещу решения, разпореждащи предоставянето на документи, за които се твърди, че са обхванати от поверителността на разговорите и кореспонденцията между адвокати и клиенти, няма суспензивно действие, отговаря на изразената от Комисията загриженост относно последиците, които продължителността на производството пред Съда може да има за ефективността на контрола, който тя трябва да упражни върху спазването на правилата на Договора в областта на конкуренцията. От друга страна, интересите на засегнатото предприятие са защитени от възможността — предвидена в членове 185 и 186 от Договора за ЕИО (понастоящем членове 278 и 279 ДФЕС) и в член 83 от Процедурния правилник, в приложимата му тогава редакция — да се постанови спиране на изпълнението на взетото решение или друга временна мярка.

321 От това следва, че завършената система от способи за защита гарантира възможността за превантивен съдебен контрол, преди Комисията да получи достъп до информацията, обхваната от поверителността.

322 По-специално, съгласно съдебната практика относно правомощията на Комисията да проверява спазването на членове 101 и 102 ДФЕС, приложима mutatis mutandis в случая, когато едно предприятие се позовава на поверителността на разговорите и кореспонденцията между адвокати и клиенти, за да се противопостави на изземването на документи в рамките на извършвана проверка, решението, с което Комисията отхвърля искането, произвежда правни последици по отношение на това предприятие, като изменя съществено неговото правно положение. Всъщност това решение му отказва предвидена от правото на Съюза защита, има окончателен характер и е независимо от крайното решение, установяващо нарушение на правилата на конкуренция (вж. в този смисъл решение от 17 септември 2007 г., Akzo Nobel Chemicals и Akcros Chemicals/Комисия, T-125/03 и T-253/03, EU:T:2007:287, т. 46 и цитираната съдебна практика).

323 В това отношение е добре да се отбележи, че възможността за предприятието да подаде жалба срещу евентуално решение, установяващо нарушения на правилата на конкуренция, не е достатъчна, за да осигури подходяща защита на правата му. От една страна, административното производство не може да приключи с решение за установяване на нарушение. От друга страна, възможността за жалба срещу това решение, ако то бъде постановено, в никакъв случай не дава на предприятието средство да предотврати необратимите последици, до които би довело неправомерното запознаване с поверителни документи (вж. решение от 17 септември 2007 г., Akzo Nobel Chemicals и Akcros Chemicals/Комисия, T-125/03 и T-253/03, EU:T:2007:287, т. 47 и цитираната съдебна практика).

324 От това следва, че решението на Комисията, с което се отхвърля направено по съображения за поверителност искане за защита на конкретен документ и се разпорежда евентуално представянето му, слага край на една специална процедура, различна от тази, която трябва да даде възможност на Комисията да се произнесе по въпроса за съществуването на нарушение на правилата на конкуренция, и при това положение представлява акт, годен да бъде предмет на жалба за отмяна, придружена, когато това е необходимо, с искане за временни мерки, целящо именно да бъде спряно неговото изпълнение, докато Общият съд се произнесе по жалбата, предмет на главното производство (решение от 17 септември 2007 г., Akzo Nobel Chemicals и Akcros Chemicals/Комисия, T-125/03 и T-253/03, EU:T:2007:287, т. 48).

325 В това отношение, с оглед на особения характер на принципа за защита на поверителността на разговорите и кореспонденцията между адвокати и клиенти, чийто предмет се състои в това да се гарантира както пълното упражняване от правните субекти на правото им на защита, така и възможността на всяко лице да може да се обърне напълно свободно към адвоката си, следва да се приеме, че запознаването от страна на Комисията със съдържанието на един поверителен документ представлява само по себе си нарушаване на този принцип. Защитата на поверителността излиза извън рамките на изискването сведенията, които предприятието е поверило на своя адвокат, или съдържанието на даденото от последния становище да не бъдат използвани срещу предприятието в решение за налагане на санкции според правилата на конкуренция (решение от 17 септември 2007 г., Akzo Nobel Chemicals и Akcros Chemicals/Комисия, T-125/03 и T-253/03, EU:T:2007:287, т. 86).

326 Защитата, като поверителни, на разговорите и кореспонденцията между адвокати и клиенти предполага също така Комисията, веднъж взела решение за отхвърляне на молбата за такава защита, да не може да се запознае със съдържанието на съответните

документи, преди да е дала възможност на заинтересуваното предприятие да сезира по съответния ред Общия съд. В това отношение Комисията е длъжна да изчака изтичането на срока за подаване на жалба срещу решението за отхвърляне, преди да се запознае със съдържанието на тези документи. При всяко положение, доколкото една такава жалба няма суспензивно действие, заинтересуваното предприятие трябва да подаде молба за обезпечение с искане за спиране на изпълнението на решението за отхвърляне на молбата за тази защита (вж. решение от 17 септември 2007 г., Akzo Nobel Chemicals и Akcros Chemicals/Комисия, T-125/03 и T-253/03, EU:T:2007:287, т. 88 и цитираната съдебна практика).

327 В случая, както бе посочено в точка 16 по-горе, на 18 октомври 2023 г. Комисията потвърждава на жалбоподателя, че документите, които биха могли да разкрият журналистически източници, се ползват с особена защита, по модела на процедурата, въведена за защита на поверителността на разговорите и кореспонденцията между адвокат и клиент. Прилагането на такава защита е потвърдено в писмото от 6 декември 2023 г. (вж. т. 21 по-горе) и е официално утвърдено в решението от 24 януари 2024 г. (вж. т. 22 по-горе).

328 С оглед на припомнената в точки 320 и 322—326 по-горе съдебна практика относно поверителността на разговорите и кореспонденцията между адвокати и клиенти, приложима mutatis mutandis в случая, следва да се констатира, че установената с Договорите завършена система от способи за защита предвижда ефективна съдебна защита, която зачита всички процесуални гаранции за защита на журналистическите източници, изисквани от практиката на ЕСПЧ по член 10 от ЕКПЧ — разпоредба, съответстваща на член 11 от Хартата.

329 Този извод не се поставя под въпрос с доводите, изтъкнати от жалбоподателя в репликата му.

330 Първо, жалбоподателят поддържа, че процедурите, предвидени в членове 263, 278 и 279 ДФЕС, не са „ex ante“ в смисъла, изискван от практиката на ЕСПЧ, тъй като могат да бъдат „задействани“ едва след като Комисията е издала искане за информация.

331 Следва да се подчертае, че според постоянната съдебна практика актове, които могат да бъдат предмет на жалба за отмяна по смисъла на член 263 от ДФЕС, са мерките, произвеждащи задължителни правни последици, които могат да засегнат интересите на жалбоподателя, като изменят съществено неговото правно положение. Междинните мерки, чиято цел е да подготвят окончателното решение, по принцип не представляват актове, подлежащи на обжалване. От съдебната практика обаче следва, че приетите по време на предварителната процедура актове, които сами по себе си представляват завършека на една специална процедура, различна от тази, която трябва да даде възможност на Комисията да се произнесе по същество, и които произвеждат задължителни правни последици, годни да засегнат интересите на жалбоподателя, като променят съществено неговото правно положение, представляват също подлежащи на обжалване актове (вж. решение от 17 септември 2007 г. Akzo Nobel Chemicals и Akcros Chemicals/Комисия, T-125/03 и T-253/03, EU:T:2007:287, т. 45 и цитираната съдебна практика).

332 С оглед на цитираната в точки 322 и 323 по-горе съдебна практика, приложима по аналогия в случая, следва да се отбележи, че когато предприятие се позовава на защитата на журналистическите източници, за да се противопостави на изземването на документ във връзка с искане за информация на основание член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004, решението, с което Комисията отхвърля това искане, произвежда правни последици по отношение на предприятието, като изменя съществено неговото правно положение. Всъщност това решение му отказва предвидената от правото на Съюза защита, има окончателен характер и е независимо от крайното решение, установяващо нарушение на правилата на конкуренция.

333 От това следва, че решението, с което Комисията отхвърля мотивирано със защитата на журналистическите източници искане за защита на конкретен документ и разпорежда евентуално представянето му, слага край на една специална процедура, различна от тази, която трябва да ѝ даде възможност да се произнесе по въпроса за съществуването на нарушение на правилата на конкуренция, и при това положение представлява акт, годен да бъде предмет на жалба за отмяна, придружена, когато това е необходимо, с искане за временни мерки, целящи именно да бъде спряно неговото изпълнение, докато Общият съд се произнесе по жалбата, предмет на главното производство.

334 Защитата на журналистическите източници предполага също така Комисията, веднъж взела решение за отхвърляне на молбата за такава защита, да не може да се запознае със съдържанието на съответните документи, преди да е дала възможност на заинтересуваното предприятие да сезира по съответния ред Общия съд и съответно да е изчакала изтичането на срока за подаване на жалба срещу решението ѝ за отхвърляне. При всяко положение, доколкото една такава жалба няма суспензивно действие, заинтересуваното предприятие трябва да подаде молба за обезпечение с искане за спиране на изпълнението на решението за отхвърляне на молбата за тази защита.

335 Така доводът на жалбоподателя, че предвидените в членове 263, 278 и 279 ДФЕС процедури не са „ex ante“ по смисъла, изискван от практиката на ЕСПЧ, не може да се приеме.

336 Второ, жалбоподателят поддържа, че условията за спиране на изпълнението или за постановяване на други временни мерки в рамките на обезпечително производство са различни от условието за допускане на защитата на журналистическите източници, а именно наличието на императивно изискване от обществен интерес, надделяващо над принципа на защита на журналистическите източници.

337 Следва обаче да се отбележи, както прави Съветът, че условието за претегляне на наличните интереси, което евентуално се извършва от съда по обезпечителното производство, по същество съответства на правния критерий, приложим към преценката на материалите, обхванати от защитата на журналистическите източници, който се състои в това да се определи дали съществува императивно изискване от обществен интерес, надделяващо над принципа на защита на журналистическите източници.

338 С оглед на изложените по-горе съображения възражението за незаконосъобразност на член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004, повдигнато от жалбоподателя на основание член 277 ДФЕС, не може да бъде уважено.

339 Ето защо следва да се приеме, че в първата си част шестото основание не е налице.

По втората част от шестото основание: засягане на защитата на журналистическите източници

340 С втората част от шестото основание жалбоподателят поддържа, че обжалваното решение засяга защитата, която трябва да се осигури на журналистическите източници, тъй като посочва поименно сред засегнатите лица двама журналисти, както и информацията, обменена между тях и свързани с групата Vivendi журналисти, споменати в ключовите му думи.

341 Освен това жалбоподателят подчертава, че самата Комисия е признала необходимостта от защита на журналистическите източници, тъй като по повод на телефонен разговор, проведен на 18 октомври 2023 г. между натоварените с разследването длъжностни лица и адвокатите на жалбоподателя, Комисията е посочила, че търси разрешение, за да отстрани упоменатите от жалбоподателя проблеми. Според жалбоподателя това показва, че Комисията е била наясно с породената от обжалваното решение трудност. Според жалбоподателя обаче към датата на подаване на настоящата жалба обжалваното решение все още го е задължавало да представи, под страх от санкции, всички тези материали.

342 В репликата си жалбоподателят подчертава, че обжалваното решение не съдържа никаква процесуална гаранция за защитата на журналистическите източници. Едва след подаването на настоящата жалба и с обикновено писмо, чието съдържание впоследствие е възпроизведено в решението от 24 януари 2024 г., Комисията предвидила посочените гаранции, което нямало как да поправи с обратна сила пороците, засягащи обжалваното решение.

343 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

344 Най-напред следва да се припомни, че тъй като условията за допустимост на жалбата спадат към абсолютните процесуални предпоставки, Общият съд трябва служебно да провери дали жалбоподателят има правен интерес от отмяната на обжалваното решение (вж. решение от 21 декември 2022 г., E. Breuninger/Комисия, T-525/21, EU:T:2022:835, т. 17 и цитираната съдебна практика).

345 Съгласно съдебната практика жалба за отмяна, подадена от физическо или юридическо лице, е допустима само ако това лице има интерес от отмяната на обжалвания акт. Такъв интерес предполага, че отмяната на този акт може сама по себе си да породи правни последици и че жалбата може по този начин чрез резултата си да донесе полза на страната, която я е подала. Доказването на такъв интерес, който се преценява към деня на подаване на жалбата и представлява основно и първостепенно изискване за всяка жалба, подадена по съдебен ред, трябва да се извърши от жалбоподателя (вж. решение от 27 март 2019 г., Canadian Solar Emea и др./Съвет, C-236/17 P, EU:C:2019:258, т. 91 и цитираната съдебна практика).

346 Правният интерес на жалбоподателя трябва да съществува с оглед на предмета на жалбата към момента на подаването ѝ, тъй като в противен случай същата би била недопустима. Предметът на спора трябва да продължава да съществува, също както и правният интерес, до обявяването на съдебното решение, тъй като иначе няма да има основание за постановяване на съдебно решение по същество, което предполага жалбата да може чрез

резултата си да донесе полза на страната, която я е подала (вж. в този смисъл решение от 30 април 2020 г., Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych/Комисия, C-560/18 P, EU:C:2020:330, т. 38 и цитираната съдена практика).

347 Несъмнено правният интерес на жалбоподателя не отпада непременно с факта, че в хода на производството обжалваният акт е престанал да поражда правни последици. Всъщност засегнатото от акта лице може да продължи да има интерес от отмяната му, за да постигне възстановяване на предишното положение или за да накара издателя на обжалвания акт да внесе в бъдеще подходящи изменения, така че да се избегне опасността да се допусне отново незаконосъобразността, от която се твърди, че е опорочен обжалваният акт. Дори в случаите, когато поради обстоятелствата се оказва невъзможно институцията, издала отменения акт, да изпълни задължението си да предприеме необходимите мерки, за да се съобрази със съдебното решение, с което е постановена тази отмяна, интересът от жалбата за отмяна не е изключен, тъй като може да е основание за евентуален иск за търсене на отговорност (вж. решение от 30 юни 2022 г., Camerin/Комисия, C-63/21 P, непубликувано, EU:C:2022:516, т. 48 и цитираната съдебна практика).

348 Жалбоподателят обаче трябва да докаже правния си интерес, като обоснове надлежно интереса си от отмяната на съответния акт (вж. в този смисъл решение от 30 юни 2022 г., Camerin/Комисия, C-63/21 P, непубликувано, EU:C:2022:516, т. 50 и цитираната съдебна практика).

349 Същото важи и за интереса да се изтъкне дадено основание (решение от 28 февруари 2017 г., JingAo Solar и др./Съвет, T-157/14, непубликувано, EU:T:2017:127, т. 69).

350 От тази практика на Съда е видно също, че въпросът дали жалбоподателят продължава да има правен интерес, трябва да се преценява in concreto, като се вземат предвид по-специално последиците от твърдяната незаконосъобразност и естеството на вредата, която се твърди, че е претърпяна (решение от 28 май 2013 г., Abdulrahim/Съвет и Комисия, C-239/12 P, EU:C:2013:331, т. 65).

351 В това отношение съгласно съдебната практика твърденията по едно основание за отмяна са недопустими поради липса на правен интерес, когато, дори да се предположи, че те са основателни, отмяната на обжалвания акт въз основа на тях не би могла да удовлетвори жалбоподателя (вж. решение от 9 юни 2011 г., Evropaïki Dynamiki/ЕЦБ, C-401/09 P, EU:C:2011:370, т. 49 и цитираната съдебна практика).

352 В случая най-напред следва да се припомни фактическият контекст, в който се вписва втората част от шестото основание, по-специално както следва от точки 15—21 по-горе.

353 По-конкретно, след електронното писмо от 14 октомври 2023 г., изпратено от жалбоподателя до Комисията (вж. т. 15 по-горе), по време на телеконферентен разговор от 18 октомври 2023 г. Комисията му потвърждава, че документите, които биха могли да разкрият журналистически източници, се ползват с особена защита, по модела на процедурата, въведена за защита на поверителността на разговорите и кореспонденцията между адвокат и клиент (вж. т. 16 по-горе). По-нататък, с електронно писмо от 26 октомври 2023 г. Комисията приканва жалбоподателя да ѝ изпрати списъка на засегнатите лица, които притежават журналистическа карта, и да бъдат обсъдени практическите условия и ред, позволяващи да се осигури защитата на журналистическите източници (вж. т. 18 по-горе).

354 Към 27 октомври 2023 г., когато изтича определеният в решението от 19 септември 2023 г. срок за предоставяне на исканите документи, жалбоподателят не е представил нито един документ. Същия ден Комисията приема решението от 27 октомври 2023 г. (вж. т. 19 по-горе).

355 На 23 ноември 2023 г. жалбоподателят подава в секретариата на Общия съд жалба за отмяна на обжалваното решение (вж. т. 20 по-горе).

356 С писмото от 6 декември 2023 г. генералният директор на генерална дирекция „Конкуренция“ на Комисията отново заявява, че всеки документ, засягащ защитата на чувствителни лични данни или журналистически източници, ще се ползва от солидни процесуални гаранции съгласно относимото законодателство и съдебна практика, и подробно описва въпросните процесуални гаранции (вж. т. 21 по-горе).

357 По-специално в точка 14 от писмото от 6 декември 2023 г., що се отнася до документите, които могат да съдържат журналистически източници, Комисията предлага да се приложат процесуални гаранции, аналогични на въведените за осигуряването на защитата на поверителността на разговорите и кореспонденцията между адвокат и клиент. На практика е предвидено, че лицата, които са засегнати от обжалваното решение и притежават журналистическа карта, могат да прегледат документите, отговарящи на посочените в обжалваното решение критерии, да установят информацията, обхванатa от такава защита, и да предоставят вариант със заличени данни за журналистическите източници (или пък да изключат документа от представяната документация, ако не е било възможно да се предостави неповерителен вариант). Тъй като е отговорен за пълното и надлежно предаване на всички документи, попадащи в обхвата на обжалваното решение, жалбоподателят трябвало да представи останалата част от документите, както и обобщаваща таблица, подробно описваща естеството на заличената информация или изключените от представяната документация документи.

358 Както следва от точка 22 по-горе, такива гаранции относно защитата на журналистическите източници са утвърдени официално с решението от 24 януари 2024 г., в съображение 13, буква b) от което се предвижда, че лицата, които са засегнати от обжалваното решение и притежават журналистическа карта, могат да прегледат документите, отговарящи на посочените в обжалваното решение критерии, да установят информацията, обхванатa от такава защита, и да предоставят вариант със заличени данни за журналистическите източници или пък да изключат документа от представяната документация, ако не може да се предостави неповерителен вариант. Предвидено е също, че жалбоподателят ще трябва да представи останалата част от документите, както и обобщаваща таблица, подробно описваща естеството на заличената информация или изключените от представяната документация документи.

359 Важно е да се уточни, че с писмото си от 25 януари 2024 г. Комисията уведомява Общия съд за приемането на решението от 24 януари 2024 г. и приканва жалбоподателя да измени жалбата си на основание член 86 от Процедурния правилник. Това писмо е приложено към преписката и е връчено на жалбоподателя на 1 февруари 2024 г.

360 В това отношение следва да се отбележи, че действително законосъобразността на акт на Съюза трябва да се преценява в съответствие с фактическите и правни обстоятелства, които са съществували към датата на приемането му (вж. в този смисъл решение от 17 октомври 2013 г., Schaible, C-101/12, EU:C:2013:661, т. 50 и цитираната съдебна практика).

361 Съгласно съдебната практика обаче, когато дадено решение или регламент, което или който засяга пряко и лично даден частноправен субект, в хода на производството е заменен(о) с друг акт със същия предмет, този акт следва да бъде разглеждан като ново обстоятелство, което позволява на жалбоподателя да промени своите искания и основания. Наистина, да се задължава жалбоподателят да подаде нова жалба би било в противоречие с доброто правораздаване и с изискването за процесуална икономия. Освен това би било несправедливо, ако за да отговори на критиките, съдържащи се в жалба, подадена пред съда на Съюза срещу определен акт, съответната институция може да промени обжалвания акт или да го замени с друг и да се позовава в производството на тази промяна или замяна, за да лиши другата страна от възможността да разпростре първоначалните си искания и основания и по отношение на последващия акт или да представи допълнителни искания и основания за неговата отмяна (вж. решение от 6 септември 2013 г., Bank Melli Iran/Съвет, T-35/10 и T-7/11, EU:T:2013:397, т. 53 и цитираната съдебна практика).

362 Съгласно член 86, параграфи 1 и 2 от Процедурния правилник, в приложимата му към онзи момент редакция, когато акт, чиято отмяна се иска, е заменен или изменен с друг акт, който има същия предмет, жалбоподателят може преди приключването на устната фаза на производството или преди решението на Общия съд да се произнесе, без да провежда устна фаза на производството, да измени жалбата, за да вземе предвид това ново обстоятелство. Изменението на жалбата трябва да се извърши с отделна писмена молба в предвидения в член 263, шеста алинея ДФЕС срок, в който може да се поиска отмяната на акта, обосноваващ изменението.

363 В случая, на първо място, позицията на жалбоподателя, изразена в неговата реплика, в отговора му в рамките на процесуално-организационните действия и в съдебното заседание за изслушване на устните състезания, е, че с приемането на решението от 24 януари 2024 г. няма как в хода на производството да се отстранят с обратна сила пороците, засягащи обжалваното решение. Жалбоподателят уточнява също, че настоящата жалба се отнася единствено до обжалваното решение, което не било изменено с решението от 24 януари 2024 г. — което решение с член 1 изменяло член 2 от решението от 27 октомври 2023 г., а с член 2 предвиждало налагане на периодична имуществена санкция. Според жалбоподателя предметът на жалбата, определен в нея, съответно не е следвало да се изменя.

364 Следва да се отбележи обаче, че решението от 24 януари 2024 г. изменя по същество обжалваното решение в три аспекта.

365 Първо, както следва от точка 22 по-горе, член 1 от решението от 24 януари 2024 г. предвижда удължаване до 7 февруари 2024 г. на срока 1 декември 2023 г., определен в решението от 27 октомври 2023 г., който на свой ред представлява удължение на срока 27 октомври 2023 г., определен с решението от 19 септември 2023 г.

366 Второ, съображение 13, буква a) от решението от 24 януари 2024 г. предвижда допълнителни спрямо тези в обжалваното решение процесуални гаранции, за да се осигури защитата на чувствителни лични данни, като се въвежда процедура на виртуална зала за данни, както е предложена в писмото от 6 декември 2023 г.

367 Трето, съображение 13, буква b) от решението от 24 януари 2024 г. предвижда процесуални гаранции за защита на журналистическите източници, като потвърждава процедурата, предложена с писмото от 6 декември 2023 г. Тези гаранции по същество са същите като

обсъжданите между Комисията и жалбоподателя неофициални гаранции по модела на процедурата, въведена за защита на поверителността на разговорите и кореспонденцията между адвокат и клиент (вж. т. 353—357 по-горе).

368 На второ място, както бе посочено в точка 359 по-горе, трябва да се констатира, че жалбоподателят не е бил лишен от възможността да разпростре първоначалните си искания и основания и по отношение на решението от 24 януари 2024 г. или да представи допълнителни искания и основания по смисъла на цитираната в точка 361 по-горе съдебна практика.

369 Освен това, както следва от точки 353—357 по-горе, следва да се отбележи, че в рамките на диалога си с Комисията преди подаването на жалбата на 23 ноември 2023 г. жалбоподателят е бил наясно с усилията на Комисията да намери решение за защита на журналистическите източници, по модела на процедурата, въведена за защита на поверителността на разговорите и кореспонденцията между адвокат и клиент.

370 Жалбоподателят обаче решава да не адаптира жалбата си спрямо решението от 24 януари 2024 г., нито впрочем да подаде нова жалба срещу него.

371 На трето място, както следва от цитираната в точки 345—348 по-горе съдебна практика, жалба за отмяна, подадена от физическо или юридическо лице, е допустима само ако това лице има интерес от отмяната на обжалвания акт. Такъв интерес, който следва да се докаже от жалбоподателя, предполага, че отмяната на този акт може сама по себе си да породи правни последици и че жалбата може по този начин чрез резултата си да донесе полза на страната, която я е подала.

372 В случая в отговор на процесуално-организационните действия жалбоподателят твърди, че интересът му да оспори, в рамките на втората част от шестото основание, наличието на процесуални гаранции за защита на тайната на журналистическите източници, продължава да съществува, доколкото, от една страна, Комисията не може да отстрани с обратна сила пороците, засягащи законосъобразността на обжалваното решение, и от друга страна, предвидените гаранции не са годни да предотвратят всякакво засягане на защитата на журналистическите източници. В това отношение той излага нови доводи в подкрепа на твърдението за недостатъчност на установените с решението от 24 януари 2024 г. гаранции.

373 От една страна обаче, новите доводи в подкрепа на твърдението за недостатъчност на въпросните гаранции, които доводи са изтъкнати за първи път в отговор на процесуално-организационните действия, трябва да се отхвърлят като недопустими (вж. в този смисъл решение от 29 януари 2025 г., Ben Ali/Съвет, T-178/23, непубликувано, EU:T:2025:114, т. 54).

374 От друга страна, следва да се констатира, че с този отговор жалбоподателят не е доказал, че във връзка с втората част от шестото основание продължава да има правен интерес. Той по-специално не обяснява причините, поради които отмяната на обжалваното решение би могла да му донесе полза след приемането на решението от 24 януари 2024 г., което жалбоподателят е избрал да не оспорва в настоящото производство по обжалване.

375 В това отношение е важно да се отбележи, че преди приемането на решението от 24 януари 2024 г. жалбоподателят не е представил на Комисията нито един документ.

376 Всъщност, както е видно от преписката и както потвърждава жалбоподателят в съдебното заседание за изслушване на устните състезания, той е предал документи на Комисията най-напред през февруари 2024 г., а след това през септември и декември 2024 г. В съдебното заседание жалбоподателят посочва, че през декември 2024 г. Комисията е получила документите, които отговарят на критериите на обжалваното решение, с изключение на документите, обхванати от поверителността на разговорите и кореспонденцията между адвокат и клиент и от тайната на журналистическите източници, и документите, свързани с личния живот на засегнатите лица.

377 Следователно обжалваното решение не е породило правни последици в това отношение между момента на приемането му, а именно 19 септември 2023 г., и влизането в сила на решението от 24 януари 2024 г.

378 При това положение жалбоподателят не би могъл да извлече никаква полза от евентуалната отмяна на обжалваното решение на основание липса на процесуални гаранции за защита на журналистическите източници.

379 Освен това е важно да се уточни, че в рамките на настоящото производство по обжалване жалбоподателят не прави искане за обезщетение и не се позовава на остатъчен интерес като визирания в съдебната практика, посочена в точка 347 по-горе.

380 С оглед на изложените по-горе съображения може да се заключи, че жалбоподателят не е доказал, че във връзка с втората част от шестото основание продължава да има правен интерес.

381 Ето защо следва да се приеме, че във втората си част, а следователно и в своята цялост шестото основание не е налице.

По седмото основание: липсата на подходящи гаранции за защита на правото на зачитане на личния живот

382 Със седмото основание жалбоподателят твърди, че обжалваното решение не съдържа подходящи гаранции за защита на правото на зачитане на личния живот, закрепено в член 7 от Хартата и в член 8 от ЕКПЧ.

383 Според жалбоподателя фактът, че обжалваното решение го задължава да представи документи, свързани с личния живот на някои от неговите служители и ръководители, по същество се доказва от следните обстоятелства. Първо, частните и/или личните мобилни телефони или таблети (наричани по-нататък „личните средства за комуникация“), които били използвани поне веднъж за професионални цели, попадали, за разглеждания период, в обхвата на обжалваното решение. Второ, документите, отговарящи на раздел III, параграф 7 от приложението към обжалваното решение, трябвало да бъдат представени в тяхната цялост. Трето, обжалваното решение не съдържало никакви указания относно процесуалните гаранции за защита на неприкосновеността на личния живот. Четвърто, френското трудово право не допускало разпореждането, дадено с обжалваното решение. Ако изпълнел наложеното с обжалваното решение задължение да събира, обработва и предава на Комисията документи, които спадат към личната сфера на някои от неговите служители и ръководители, жалбоподателят би се изложил на наказателни санкции и би накърнил правото на зачитане на личния живот на тези лица.

384 В това отношение той уточнява, че съгласно френското право работодателят не може да има достъп до писмата или електронните писма, изпратени или получени от служител на работното му място, както и до документите, държани от същия на работното му място, които са определени от него като лични документи, освен ако заинтересованото лице присъства по време на прегледа им или е било поканено да го направи. Освен това работодателят не може да преглежда електронните писма, изпратени или получени от служителя на личната му поща, различна от служебната поща, или да се запознава с разговорите, водени от служител чрез приложения за съобщения в реално време, под страх да не наруши тайната на кореспонденцията, дори ако личната поща е била инсталирана или преглеждана от служителя на предоставения му от работодателя компютър.

385 В писмената си реплика жалбоподателят твърди, че Комисията смесва понятията „лични данни“ и информация относно „личния живот“. Според жалбоподателя понятието „лични данни“ е все пак по-ограничително от по-широкото понятие „личен живот“. Той счита, че защитата, която Комисията твърди, че запазва само за личните данни, не се отнася до информация, която, без да е строго лична, е обхваната от основното право на зачитане на личния живот.

386 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

387 Съгласно член 7 от Хартата всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговите съобщения.

388 Член 7 от Хартата съдържа права, съответстващи на правата, гарантирани с член 8, параграф 1 от ЕКПЧ, съгласно който всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията (вж. решение от 8 декември 2022 г., Google (Премахване от резултатите при търсене, на съдържание, за което се твърди, че е неистинно), C-460/20, EU:C:2022:962, т. 59 и цитираната съдебна практика). Поради това в съответствие с член 52, параграф 3 от Хартата член 7 от Хартата следва да получи същия смисъл и същия обхват като дадените на член 8, параграф 1 от ЕКПЧ съгласно тълкуването му в практиката на ЕСПЧ (вж. решение от 17 декември 2015 г., WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, т. 70 и цитираната съдебна практика).

По наличието на произтичаща от обжалваното решение намеса в упражняването на правото, предвидено в член 7 от Хартата

389 Съгласно постоянната съдебна практика съобщаването на лични данни на трето лице, като например публичен орган, съставлява намеса в основното право на зачитане на личния живот, закрепено в член 7 от Хартата, независимо от последващото използване на съобщената информация и дори при липсата на обстоятелства, позволяващи тази намеса да се квалифицира като „тежка“. Същото важи за запазването на лични данни, както и за достъпа до тях с оглед на използването им от публичните органи. Няма голямо значение дали съответните данни за личния живот имат чувствителен характер и дали заинтересованите лица са претърпели неудобства поради тази намеса (вж. в този смисъл решения от 2 октомври 2018 г., Ministerio Fiscal, C-207/16, EU:C:2018:788, т. 51 и цитираната съдебна практика, и от 21 юни 2022 г., Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, т. 96 и цитираната съдебна практика). В това отношение е без значение фактът, че съответните данни се отнасят до професионални дейности (вж. в този смисъл решение от 22 ноември 2022 г., Luxembourg Business Registers, C-37/20 и C-601/20, EU:C:2022:912, т. 38 и цитираната съдебна практика).

390 В този контекст Съдът вече е имал възможност да потвърди, че изземването на електронни съобщения, извършено при посещения на място в професионалните или търговските помещения на физическо лице или в помещенията на търговско дружество представляват намеса в упражняването на гарантираното в член 7 от Хартата право (вж. в този смисъл решение от 17 декември 2015 г., WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, т. 70—73 и 80 и цитираната съдебна практика).

391 В случая, както следва от точки 6—12 и 19 по-горе, обжалваното решение по същество задължава жалбоподателят да събере и да представи на Комисията, от една страна, документите, които са изпратени или получени през разглеждания период от четиринадесет засегнати лица (както и от лицата, заемали преди или след тях същата длъжност), посочени поименно в раздел II, параграф 5 от приложението към него, и които съдържат поне една от изброените в раздел VII от това приложение ключови думи, и от друга страна, документите, разменени през разглеждания период между четири лица, посочени поименно в раздел III, параграф 7, букви а)—с) от това приложение. Това задължение обхваща информацията, обменена както чрез професионални средства за комуникация, така и чрез лични средства за комуникация, стига същите да са били използвани поне веднъж за професионални комуникации.

392 При тези условия документите, които трябва да се събират, обработват и предават на Комисията, могат да съдържат информация, свързана с личния живот на някои служители и ръководители на жалбоподателя. Следователно изпълнението на обжалваното решение може да доведе до намеса в правото, гарантирано с член 7 от Хартата.

393 Що се отнася до тежестта на намесата, важно е да се припомни, от една страна, че наложеното с обжалваното решение задължение обхваща и информацията, обменена чрез лични средства за комуникация, стига същите да са били използвани поне веднъж за професионални комуникации. От друга страна, обжалваното решение не само налага предаването на документите, обменяни през целия разглеждан период, що се отнася до лицата, посочени в точка 391 по-горе, но предвижда също, в раздел III, параграф 9 от приложението към него, задължение за предаване на цялата обменена информация между определени лица, когато един-единствен елемент от нея отговаря на посочените в това решение ключови думи.

394 При това положение изпълнението на обжалваното решение може да доведе до съобщаването на лични данни с доста разнообразен характер, чието определяне a priori е трудно и е с потенциално голям обхват. Освен това събраната информация от личните средства за комуникация може да предостави повече сведения относно чувствителни аспекти на неприкосновеността на личния живот на засегнатите лица, отколкото информацията, получена от професионалните средства за комуникация. Въз основа на такива данни, взети в тяхната съвкупност, съответно могат да се направят точни изводи относно личния живот на засегнатите лица.

395 Съобщаването на чувствителна информация относно личния живот на засегнатите лица, която по естеството си позволява да се направят точни изводи относно личния живот на тези лица, представлява тежка намеса в основното право, закрепено в член 7 от Хартата (вж. в този смисъл решения от 1 август 2022 г., Vyriausioji tarnybinės etikos komisija, C-184/20, EU:C:2022:601, т. 105, от 22 ноември 2022 г., Luxembourg Business Registers, C-37/20

и C-601/20, EU:C:2022:912, т. 41—44, и от 30 април 2024 г., La Quadrature du Net и др. (Лични данни и борба срещу фалшифицирането), C-470/21, EU:C:2024:370, т. 96 и цитираната съдебна практика).

396 Следователно предвиденото в обжалваното решение задължение за предаването на информация на Комисията създава опасност от сериозна намеса в основното право, закрепено в член 7 от Хартата.

397 Тъй като обжалваното решение представлява ограничение, по смисъла на член 52, параграф 1 от Хартата, на упражняването на правото на зачитане на личния живот, следва да се провери дали такова ограничение е обосновано съгласно предвиденото в тази разпоредба.

По обосноваването на намесата, произтичаща от обжалваното решение

398 Съгласно член 52, параграф 1, първо изречение от Хартата всяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от Хартата, трябва да бъде предвидено в закон (изискване, определено в съдебната практика като „принцип на законност“) и да зачита основното им съдържание. Съгласно член 52, параграф 1, второ изречение от Хартата при спазване на принципа на пропорционалност ограничения на тези права и свободи могат да бъдат налагани само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора.

– *По спазването на принципа на законност*

399 От практиката на Съда следва, че спазването на принципа на законност означава в нормативната основа, допускаща подобно ограничаване, ясно и точно да е определен неговият обхват (вж. в този смисъл решение от 26 януари 2023 г., Министерство на вътрешните работи (Регистрация на биометрични и генетични данни от полицията) C-205/21, EU:C:2023:49, т. 65 и цитираната съдебна практика).

400 В случая следва да се констатира, че произтичащото от изпълнението на обжалваното решение ограничение на упражняването на гарантираното в член 7 от Хартата основно право е предвидено в законодателен акт на Съюза. Всъщност обжалваното решение е прието на основание член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004, който предоставя на Комисията правомощието с решение да изисква от предприятията и от сдруженията на предприятия да предоставят информацията, необходима за изпълнението на задълженията, възложени ѝ с посочения регламент (вж. т. 112—124 по-горе).

401 Упражняването на правомощията, предоставени на Комисията с Регламент № 139/2004, способства за поддържането на установения с Договорите конкурентен режим, чието спазване е задължително за предприятията (вж. по аналогия решение от 20 юни 2018 г., České dráhy/Комисия, T-621/16, непубликувано, EU:T:2018:367, т. 105 и цитираната съдебна практика).

402 Тъй като Регламент № 139/2004 предоставя на Комисията достатъчно ясно и точно правомощието да приема решения, с които се изисква информация, обжалваното решение следователно зачита принципа на законност по смисъла на член 52, параграф 1 от Хартата.

– По зачитането на основното съдържание на основното право, закрепено в член 7 от Хартата

403 Съгласно съдебната практика правна уредба, осигуряваща общ достъп на публичните органи до съдържанието на електронни съобщения, трябва да се счита за засягаща същественото съдържание на основното право на зачитане на личния живот, гарантирано с член 7 от Хартата (вж. решение от 6 октомври 2015 г., Schrems, C-362/14, EU:C:2015:650, т. 94 и цитираната съдебна практика).

404 По същия начин мярка, която позволява на публичните органи да си създадат цялостна представа за личния и семейния живот на засегнатите лица може да засегне основното съдържание на основното право, закрепено в член 7 от Хартата (решения от 21 юни 2022 г., Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, т. 120, от 22 ноември 2022 г., Luxembourg Business Registers, C-37/20 и C-601/20, EU:C:2022:912, т. 50—52, и от 21 март 2024 г., Landeshauptstadt Wiesbaden, C-61/22, EU:C:2024:251, т. 80 и 81).

405 При все това ограничението на основно право зачита основното му съдържание, когато не поставя под съмнение това право като такова, по-специално когато е приложимо при специфични условия, ако тези условия са изпълнени (вж. в този смисъл и по аналогия решения от 6 октомври 2015 г., Delvigne, C-650/13, EU:C:2015:648, т. 48, и от 27 септември 2017 г., Puškár, C-73/16, EU:C:2017:725, т. 64).

406 В случая, на първо място, макар да е вярно, че информацията, събрана и предадена на Комисията на основание на обжалваното решение, може да разкрие много точна информация за личния живот на засегнатите лица, такава информация може да даде само откъслечни и второстепенни данни относно някои аспекти на личния живот на посочените лица. Всъщност тази информация обхваща различни категории данни за личния живот, които не са непременно свързани помежду си и не представляват хомогенна съвкупност.

407 В това отношение следва да се констатира, че времевият, персоналният и материалният обхват на обжалваното решение са очертани чрез точно определяне на разглеждания период (раздел I, параграф 4 от приложението към него), на засегнатите лица (раздел II, параграф 5 от приложението към него) и на ключовите думи (раздел VII от приложението към него), така че това решение не задължава жалбоподателя да събира и предава на Комисията всички документи, разменени между неговите служители и ръководители (вж. т. 391 по-горе).

408 Важно е също да се уточни, че личните средства за комуникация са обхванати от обжалваното решение само когато са били използвани поне веднъж за професионални цели, както следва от раздел I, параграф 2 от приложението към посоченото решение (вж. т. 8 и 391 по-горе). Това условие позволява обхватът на обжалваното решение да се ограничи само до лицата, които са използвали личните си средства за комуникация за професионални цели. В това отношение следва да се уточни, че целта на разглежданото искане за информация е да се установят нарушения на правилата на конкуренция — област, в която съответният обмен на информация може да се осъществява между засегнатите лица чрез способи за комуникация, различни от професионалните.

409 Освен това следва да се подчертае, че целта на решение, с което се изисква информация на основание член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004, каквото е обжалваното решение, не е да се съберат именно информация за личния живот на засегнатите лица или личните им

данни, а да се съберат сведенията, необходими, за да се проверят предположенията за нарушения на задълженията, произтичащи от посочения регламент. Това означава, че с изключение на случаите, когато е с търговско значение и съответно е от полза за установяването на такова нарушение, свързаната с личния живот на засегнатите лица информация и техните лични данни се събират само като допълнителна информация (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 22 октомври 2002 г., Roquette Frères, C-94/00, EU:C:2002:603, т. 45).

410 На второ място, намесата, до която води обжалваното решение, е обвързана с процесуални гаранции за защитата на чувствителните лични данни. Всъщност в раздел IV, параграф 10, буква l) от приложението към обжалваното решение се предвижда, че ако някои документи съдържат чувствителни лични данни, както са определени в Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ L 119, 2016 г., стр. 1, наричан по-нататък „ОРЗД“), тези документи ще бъдат предоставени отделно и в криптиран вид и ще бъдат обозначени като „чувствителни лични данни“.

411 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 9, параграф 1 във връзка със съображение 10 от ОРЗД понятието „чувствителни лични данни“ се отнася до лични данни, чието обработване разкрива расов или етнически произход, политически възгледи, религиозни или философски убеждения или членство в синдикални организации, както и до генетични данни, биометрични данни за целите на уникалната идентификация на физическо лице и данни за здравословното състояние, сексуалния живот или сексуалната ориентация на физическото лице.

412 В този смисъл обжалваното решение установява във връзка с чувствителните лични данни специфични процесуални гаранции, че тези данни се предоставят отделно и в криптиран вид.

413 При всички положения е важно да се уточни, че както следва от точка 22 по-горе, обжалваното решение е изменено и допълнено с решението от 24 януари 2024 г. По-специално от съображение 13, буква а) от това решение е видно, че що се отнася до личните данни, документите, попадащи в обхвата на обжалваното решение, които нямат връзка с търговската дейност на жалбоподателя и които съдържат чувствителни лични данни по смисъла на член 9 от ОРЗД и на член 10 от Регламент (ЕС) 2018/1725 на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2018 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Регламент (ЕО) № 45/2001 и Решение № 1247/2002/ЕО (ОВ L 295, 2018 г., стр. 39), ще могат да бъдат поставени във виртуална зала за данни като предвидената в точка 2 от диспозитива на определения от 29 октомври 2020 г., Facebook Ireland/Комисия (T-451/20 R, непубликувано, EU:T:2020:515), и от 29 октомври 2020 г., Facebook Ireland/Комисия (T-452/20 R, непубликувано, EU:T:2020:516), за да може Комисията да провери дали те са без значение за нейното разследване.

414 В съдебното заседание за изслушване на устните състезания Комисията обяснява, че процесуалните гаранции, предвидени в раздел IV, параграф 10, буква l) от приложението към обжалваното решение, и тези в съображение 13, буква а) от решението от 24 януари 2024 г. са кумулативни.

415 Процедурата на виртуална зала за данни, установена с решението от 24 януари 2024 г., позволява да се създаде още по-ясна рамка за прилагането на обжалваното решение, като се предоставят допълнителни процесуални гаранции за осигуряване на защитата на чувствителните лични данни. В това отношение следва да се уточни, че правото на защита на личните данни, прогласено в член 8, параграф 1 от Хартата, е тясно свързано с правото на зачитане на личния живот, закрепено в член 7 от Хартата, както следва от цитираната в точка 444 по-долу съдебна практика и от анализа, направен в точки 442—454 по-долу.

416 На трето място, предаването и обработването на информацията, предоставена в рамките на разследване на Комисията в областта на конкурентното право, са обвързани с общи процесуални гаранции, предназначени да осигурят по-специално сигурността, целостта и поверителността на тези данни.

417 Всъщност само служителите и длъжностните лица на Комисията, натоварените с разследването, могат евентуално да се запознават с лични данни. Служителите на Комисията обаче имат строги задължения за професионална тайна по силата на член 339 ДФЕС и член 17 от Регламент № 139/2004. Последната разпоредба забранява на служителите и длъжностните лица на Комисията да разкриват получената информация или да я използват за цели, различни от тези, за които е получена. Освен това длъжностните лица и служителите на Комисията са обвързани от член 17 от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз, който им забранява, включително след прекратяване на служебното им правоотношение, „всяко неразрешено разкриване на информация, получена във връзка със служебните [им] задължения, освен ако тази информация вече е направена публично достояние или е публично достъпна“.

418 Следователно не може да се счита, че обжалваното решение засяга основното съдържание на член 7 от Хартата.

– *По преследването на признати от Съюза цели от общ интерес*

419 Съгласно съдебната практика конкурентното право преследва абсолютно необходимата за функционирането на вътрешния пазар цел да се гарантира, че конкуренцията на този пазар не се нарушава в ущърб на общия интерес, отделните предприятия и потребителите (вж. в този смисъл и по аналогия решения от 22 март 2022 г., bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, т. 46 и цитираната съдебна практика, от 22 март 2022 г., Nordzucker и др., C-151/20, EU:C:2022:203, т. 51 и цитираната съдебна практика, и от 20 юни 2018 г., České dráhy/Комисия, T-621/16, непубликувано, EU:T:2018:367, т. 105 и цитираната съдебна практика).

420 В този контекст следва да се отбележи, че обжалваното решение е проявление на правомощията, предоставени на Комисията с член 11 от Регламент № 139/2004, които имат за цел да ѝ позволят да изпълни възложената ѝ с Договорите задача, а именно да следи за спазването на конкурентното право в рамките на вътрешния пазар.

421 Значението на общия интерес от ефективно прилагане на конкурентното право също се подчертава от ЕСПЧ. По-специално, като се имат предвид отрицателното въздействие, което нарушенията на посоченото право могат да имат върху конкуренцията на пазарите, и трудността те да бъдат установени и разследвани, е важно органите за защита на конкуренцията и другите правоприлагащи органи да могат да координират усилията си за разкриване и санкциониране на такива антиконкурентни практики. Прилагането на конкурентното право е от съществено значение за запазването на потенциала за ефективност и справедливостта на икономическите пазари и следователно за икономическото благосъстояние на дадена държава (вж. ЕСПЧ, 1 април 2025 г., Ships Waste Oil Collector B.V. и др. с/у Нидерландия, CE:ECHR:2025:0401JUD000279916, § 197 и цитираната съдебна практика).

422 Тази цел представлява цел от общ интерес, която може да оправдае дори сериозна намеса в основното право, закрепено в член 7 от Хартата (вж. в този смисъл решение от 18 юни 2015 г., Deutsche Bahn и др./Комисия, C-583/13 P, EU:C:2015:404, т. 20).

423 Следователно обжалваното решение допринася за постигането на призната от Съюза цел от общ интерес.

– *По спазването на принципа на пропорционалност*

424 Съгласно практиката на Съда принципът на пропорционалност изисква ограниченията на закрепени в Хартата права и свободи, които могат да бъдат наложени с правни актове на Съюза, да не превишават границите на подходящото и необходимо за постигане на преследваните легитимни цели или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до най-малко обременителната и причинените от нея неблагоприятни последици не трябва да са непропорционални на преследваните цели. Следователно възможността да се оправдае ограничаване на гарантираните с член 7 от Хартата права, трябва да се прецени, като се измери тежестта на намесата, до която води подобно ограничение, и като се провери дали значението на преследваната с това ограничение цел от общ интерес е съразмерно с тази тежест (вж. решение от 8 декември 2022 г., Orde van Vlaamse Balies и др., C-694/20, EU:C:2022:963, т. 41 и цитираната съдебна практика).

– По подходящия характер на ограничението

425 Що се отнася до това подходящо ли е произтичащото от обжалваното решение ограничение на правото на зачитане на личния живот, следва да се приеме, че с оглед на точки 419—423 по-горе решение, с което се изисква информация, като обжалваното решение, издадено на основание член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004, представлява подходяща мярка за постигане на целта от общ интерес за защита на ефективната и ненарушена конкуренция на вътрешния пазар, тъй като налага на съответните дружества задължението да събират и предоставят на Комисията информацията, необходима, за да се установи наличието на антиконкурентни практики.

– По необходимостта от ограничението

426 Що се отнася до изискването ограничението на правото на зачитане на личния живот да е необходимо, това изискване не е изпълнено, когато преследваната цел от общ интерес може разумно да се постигне по също толкова ефикасен начин с други средства, които засягат в по-малка степен основните права на субектите на данни. И обратно, изискването за необходимост е изпълнено, когато преследваната с разглежданото обработване на данни цел не може разумно да се постигне по толкова ефикасен начин с други средства, които засягат в по-малка степен основните права на субектите на данни, по-специално правото на зачитане на личния и семейния живот, гарантирано в член 7 от Хартата (вж. решение от 4 октомври 2024 г., Bezirkshauptmannschaft Landeck (Опит за достъп до запазени на мобилен телефон данни), C-548/21, EU:C:2024:830, т. 87 и 88 и цитираната съдебна практика).

427 В този контекст следва да се припомни, че безспорно в цифрова среда обменът на информация в рамките на дадено предприятие или между предприятия се извършва в голяма степен по електронен път чрез професионални и дори лични средства за комуникация.

428 Правомощията за разследване, с които разполага Комисията в областта на конкурентното право, биха могли обаче да бъдат лишени от полезно действие, ако предприятията можеха да се освободят от задължението да отговорят на искане за информация само защото някои документи имат отбелязване „лично“ или „частно“ или се обменят чрез лични средства за комуникация, без да се разглежда въпросът дали тези документи всъщност съдържат информация, свързана с търговската дейност на въпросните предприятия.

429 Така, за да се гарантира ефективността на конкурентното право, Комисията трябва да има възможност да поиска цялата информация, която ѝ е необходима за изпълнението на възложените ѝ с Регламент № 139/2004 задължения и която се съдържа в професионални и дори лични средства за комуникация, стига последните да са били използвани за професионални цели, като същевременно спазва правото на зачитане на личния живот, закрепено в член 7 от Хартата.

430 При това положение наложеното на жалбоподателя с обжалваното решение задължение да събере и предаде на Комисията посочените от нея документи и, като допълнителна мярка, събирането на данни относно личния живот, до което води, трябва да се считат за необходими за преследването на целта от общ интерес, състояща се в защита на конкуренцията във вътрешния пазар, тъй като тази цел не може разумно да се постигне по толкова ефикасен начин с други средства, които засягат в по-малка степен основните права на субектите на данни, по-специално правото на зачитане на личния живот, гарантирано в член 7 от Хартата.

– По строго пропорционалния характер на ограничението

431 Преценката дали ограничението на упражняването на основното право, гарантирано с член 7 от Хартата, е строго пропорционално, предполага да се претегли съвкупност от релевантни за конкретния случай фактори. Към тези фактори принадлежат по-конкретно тежестта на ограничението за упражняването на разглежданите основни права, която зависи от характера и чувствителността на данните, до които компетентните органи могат да имат достъп, значимостта на преследваната с това ограничение цел от общ интерес, съществуващата връзка между собственика на въпросните документи и разглежданото нарушение или релевантността на съответните данни за установяването на фактите (вж.

решение от 4 октомври 2024 г., Bezirkshauptmannschaft Landeck (Опит за достъп до запазени на мобилен телефон данни), C-548/21, EU:C:2024:830, т. 89 и 90 и цитираната съдебна практика).

432 На първо място, що се отнася до тежестта на намесата, както следва от точка 396 по-горе, предвиденото в обжалваното решение задължение за предаването на информация на Комисията води до опасност от сериозна намеса в основното право, закрепено в член 7 от Хартата.

433 Важно е обаче да се уточни, че обжалваното решение не дава на Комисията широк и неконтролиран достъп до всички данни, съдържащи се в личните средства за комуникация на засегнатите лица, и няма за цел да въведе режим на постоянно, нецеленасочено и систематично наблюдение, включващ автоматизирана оценка на личните данни на всички служители и ръководители на жалбоподателя, нито впрочем на засегнатите от това решение лица (вж. в този смисъл решения от 21 юни 2022 г., Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, т. 98—111, и от 4 октомври 2024 г., Bezirkshauptmannschaft Landeck (Опит за достъп до запазени на мобилен телефон данни), C-548/21, EU:C:2024:830, т. 91—95 и цитираната съдебна практика).

434 Всъщност, първо, важно е да се уточни, че в рамките на събираните въз основа на обжалваното решение документи данните за личния живот могат да излязат наяве по-скоро откъслечно при търсенето на търговска информация за предприятието. В този контекст тези данни сами по себе си не позволяват да се придобие пълна представа за личния живот на засегнатото лице без допълнително обработване, което в никакъв случай не е целта на разследването.

435 Второ, както бе уточнено в точки 8 и 408 по-горе, съдържащото се в обжалваното решение задължение обхваща обмена на информация както чрез професионални средства за комуникация, така и чрез лични средства за комуникация на засегнатите лица, като личните им мобилни телефони, само когато са били използвани поне веднъж за професионални цели. При това положение, що се отнася до задължението за предаване на документите, посочени в раздел III, параграф 7 от приложението към обжалваното решение и получени от личните средства за комуникация, обхватът на искането за информация се оказва стеснен, така че да се ограничи засягането на правото на зачитане на личния живот, закрепено в член 7 от Хартата.

436 Трето, следва да се отбележи, че засегнатите лица са били подбрани било поради значимостта на техните функции и ръководна роля, изпълнявани в рамките на структурите на жалбоподателя или на основния му акционер, било поради статута им на лица, които притежават журналистически карти, доколкото целта на посоченото искане е да се установи дали жалбоподателят е упражнявал решаващо влияние върху Lagardère, както е видно от припомнените в точка 10 по-горе обстоятелства. Следователно обжалваното решение не само изисква събирането на съответните документи от лица от управленския персонал на жалбоподателя, но и урежда стриктно предаването на информация от лицата, притежаващи журналистически карти, както е видно от точки 353—358 по-горе.

437 На второ място, от припомнените в точки 419—423 по-горе обстоятелства следва, че значението на целта за защита на ефективната и ненарушена конкуренция на вътрешния пазар може да оправдае дори сериозна намеса в правото на зачитане на основното право, закрепено в член 7 от Хартата.

438 На трето място, що се отнася до връзката между собственика на въпросните средства за комуникация и разглежданото нарушение, следва да се отбележи, че събирането и достъпът до данните от личния живот, които евентуално се съдържат в професионални средства за комуникация и в лични средства за комуникация, които са били използвани поне веднъж за професионални цели, по принцип са допълнителни способи при търсенето на информация от търговско естество, която да уличи разследваното предприятие. От това следва, че със събирането и достъпа до личните данни, свързани с разследване в областта на конкуренцията, по принцип не се цели да се установи отговорността, в областта на конкуренцията, на физическото лице, притежател на тези данни, а само отговорността на юридическото лице, с което това физическо лице е в трудови отношения.

439 На четвърто място следва да се припомни, че наличието на последващ съдебен контрол представлява основна гаранция за съответствието на разглежданата мярка с член 7 от Хартата (вж. в този смисъл решение от 18 юни 2015 г., Deutsche Bahn и др./Комисия, C-583/13 P, EU:C:2015:404, т. 32 и цитираната съдебна практика). Впрочем именно в този смисъл в член 11, параграф 3 от Регламент № 139/2004, въз основа на който е прието обжалваното решение, се уточнява, че решенията, с които се изисква информация, трябва да посочват правото на обжалване на такива решения пред съда на Съюза.

440 Следователно, що се отнася до строго пропорционалния характер на въведените с обжалваното решение ограничения на правото на зачитане на личния живот, гарантирано в член 7 от Хартата, неудобствата, до които води изпълнението на обжалваното решение, не изглеждат несъразмерни спрямо преследваната с това решение цел от общ интерес, състояща се в защита на конкуренцията на вътрешния пазар (вж. т.419—423 по-горе).

441 Този извод не може да бъде оборен чрез останалите доводи на жалбоподателя.

442 Първо, що се отнася до изтъкнатото от жалбоподателя разграничение между понятието „лични данни“ и понятието за информация относно „личния живот“, вярно е, че обжалваното решение установява процесуални гаранции във връзка с чувствителните лични данни, както са определени в член 9, параграф 1 от ОРЗД.

443 Важно е обаче да се подчертае, че сам по себе си фактът, че установените с обжалваното решение процесуални гаранции се отнасят единствено до чувствителните лични данни, а не най-общо до данните, свързани с личния живот, не означава, че посоченото решение не спазва основното право на зачитане на личния живот, закрепено в член 7 от Хартата.

444 Всъщност правото на защита на личните данни, прогласено в член 8, параграф 1 от Хартата, е тясно свързано с правото на зачитане на личния живот, закрепено в член 7 от Хартата (решения от 9 ноември 2010 г., Volker und Markus Schecke и Eifert, C-92/09 и C-93/09, EU:C:2010:662, т. 47, и от 24 ноември 2011 г., Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito, C-468/10 и C-469/10, EU:C:2011:777, т. 41).

445 В това отношение съгласно практиката на Съда зачитането на правото на личен живот с оглед на обработката на лични данни, признато с членове 7 и 8 от Хартата, се отнася до всяка информация относно идентифицирано или подлежащо на идентификация физическо лице (решение от 9 ноември 2010 г., Volker und Markus Schecke и Eifert, C-92/09 и C-93/09, EU:C:2010:662, т. 52). Съответно, когато са изпълнени условията за законосъобразно обработване на лични данни по ОРЗД, се счита, че обработването

отговаря и на изискванията, установени с членове 7 и 8 от Хартата (решение от 5 юни 2023 г., Комисия/Полша (Независимост и личен живот на съдиите) C-204/21, EU:C:2023:442, т. 332).

446 В случая следва да се припомни, че съгласно член 6, параграф 1, буква в) от ОРЗД жалбоподателят извършва законосъобразно обработване на лични данни, като предава на Комисията документи, съдържащи такива данни, поискани по силата на обжалваното решение.

447 Освен това съгласно член 5, параграф 1, буква а) от Регламент 2018/1725 институциите на Съюза могат законосъобразно да обработват лични данни, когато това е необходимо за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на предоставено им официално правомощие.

448 В това отношение обжалваното решение е проявление на правомощията, предоставени на Комисията с Регламент № 139/2004, който, както следва от точка 420 по-горе, способства за поддържането на установения с Договорите конкурентен режим, чието спазване е задължително за предприятията.

449 В допълнение следва да се припомни, че основното право, признато в член 7 от Хартата, не е абсолютно, а трябва да се вземе предвид във връзка с неговата социална функция (вж. в този смисъл решение от 21 юни 2022 г., Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, т. 112 и цитираната съдебна практика).

450 В случая, както следва от направения в точки 403—418 и 424—440 по-горе анализ, въведените с обжалваното решение ограничения на правото на зачитане на личния живот, гарантирано в член 7 от Хартата, не засягат основното съдържание на основното право и не са непропорционални спрямо преследваната с посоченото решение цел за защита на ефективната и ненарушена конкуренция на вътрешния пазар.

451 Така доводът на жалбоподателя, че предвидените в обжалваното решение процесуални гаранции не се прилагат за всички данни, свързани с личния живот на засегнатите лица, а само за чувствителните лични данни, не може сам по себе си да постави под въпрос съответствието на обжалваното решение с основното право, закрепено в член 7 от Хартата.

452 Във всеки случай, макар да е вярно, че в обжалваното решение се споменават само гаранции относно чувствителните лични данни, от точка 23 по-горе следва също, че Комисията е приложила гаранцията, свързана с виртуалната зала за данни, и по отношение на данните от частната сфера.

453 Разбира се, следва да се отбележи, че възможността за използване на виртуалната зала за данни и по отношение на документите от частната сфера не е формализирана с решение.

454 Както обаче следва от точки 472 и 473 по-долу, Комисията е доказала ангажираността си да защити личния живот на засегнатите лица, като е уважила искането на жалбоподателя от 21 януари 2025 г. за изключване на някои документи, които съдържат свързана с личния живот информация.

455 Второ, що се отнася до довода на жалбоподателя относно съдържащото се в раздел III, параграф 9 от приложението към обжалваното решение изискване за предоставяне на документите, отговарящи на раздел III, параграф 7 от посоченото приложение в тяхната цялост, достатъчно е да се припомни, че както следва от точка 240 по-горе, с подобен довод не може да се докаже нарушение на принципа на пропорционалност, доколкото контекстът на дадена информация може да улесни нейното разбиране и да изясни значението ѝ за разследването.

456 Трето, жалбоподателят поддържа, че въз основа на обжалваното решение на Комисията могат да бъдат предадени документи, обхванати от неприкосновеността на личния живот или съдържащи лични данни, свързани с „политическите възгледи“ или с „религиозните убеждения“ на някои засегнати лица. В това отношение следва да се отбележи, по примера на Комисията, че някои документи, съдържащи „политически възгледи“ или „религиозни убеждения“, могат да фигурират сред документите, свързани с търговската дейност на жалбоподателя, и биха могли да бъдат релевантни за разследването на Комисията, доколкото то се отнася отчасти до евентуалното решаващо влияние, упражнявано върху публикации или субекти от групата Lagardère във връзка с политически, религиозни или философски въпроси. Освен това жалбоподателят не посочва алтернативни или допълнителни ключови думи, които е по-малко вероятно да изкарат наяве данни, свързани с политическите възгледи на засегнатите лица.

457 Четвърто, що се отнася до довода на жалбоподателя, че френското трудово право не допуска даденото в обжалваното решение разпореждане, най-напред следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика принципът на предимство на правото на Съюза утвърждава върховенството на това право над правото на държавите членки и задължава всички институции на държавите членки да осигурят пълното действие на различните норми на Съюза, като правото на държавите членки не може да накърнява признатото действие на тези различни норми на територията на посочените държави (вж. решение от 18 януари 2022 г., Thelen Technopark Berlin, C-261/20, EU:C:2022:33, т. 25 и цитираната съдебна практика).

458 В случая при всички положения следва да се отбележи, че жалбоподателят не представя конкретен анализ на съответните разпоредби на френското право, които са споменати единствено в бележки под линия 160 и 161 от жалбата.

459 При липсата на допълнителни обяснения или доказателства доводът на жалбоподателя, изведен от френското трудово право, трябва да се отхвърли като неотговарящ на изискванията за точност по член 76, буква г) от Процедурния правилник.

460 Ето защо следва да се приеме, че седмото основание не е налице.

По допълнителните доказателства, представени от жалбоподателя

По доказателствата, представени на 26 юли 2024 г.

461 С подадена в секретариата на Общия съд на 26 юли 2024 г. молба, като се позовава на член 85, параграф 3 от Процедурния правилник, жалбоподателят представя допълнителни доказателства, състоящи се от няколко писма, разменени между него и Комисията по въпроса дали и при какви условия организацията RSF е могла да разполага със или да знае

за изложението на възраженията, което му е било изпратено в рамките на производството за контрол върху концентрациите, регистрирано от Комисията под номер M.10433 Vivendi/Lagardère.

462 В становището си от 19 август 2024 г. Комисията поддържа, че представените от жалбоподателя доказателства са недопустими, тъй като условията по член 85, параграф 3 от Процедурния правилник не са изпълнени поради късното представяне на тези доказателства по вина на жалбоподателя. Според Комисията жалбоподателят не обяснява защо е изчакал десет месеца след изявлението на RSF от 15 юни 2023 г., за да се опита да „разбере условията, при които RSF е могла да разполага или да се запознае с поверителен документ от преписката на Комисията“ или да поиска от Комисията „да започне вътрешно разследване“, при положение че е могъл да направи това много преди първата размяна на писмени изявления. Във всеки случай Комисията изтъква, че доказателствата са явно ирелевантни за преценката на жалбата. Според Комисията тези доказателства имат за цел само да се използва предишен спор между RSF и жалбоподателя и по никакъв начин не потвърждават вече развитите от него доводи в подкрепа на основанията му. Представянето на тези доказателства било само ново проявление на стратегията на жалбоподателя да бави разследването чрез постоянни искания и възражения в хода на производството.

463 В това отношение най-напред следва да се припомни, че член 85, параграф 3 от Процедурния правилник гласи, че „[п]о изключение главните страни могат да представят доказателства и да правят доказателствени искания преди приключване на устната фаза на производството или преди решението на Общия съд да се произнесе, без да провежда устна фаза на производството, при условие че късното им представяне и поискване бъде мотивирано“.

464 В случая следва да се отбележи, че представените от жалбоподателя писма са с дата, следваща подаването на жалбата (23 ноември 2023 г.) и на репликата (8 април 2024 г.). Поради това жалбоподателят не е можел да приложи тези доказателства нито към репликата, нито още по-малко към жалбата (вж. в този смисъл решение от 13 януари 2021 г., Bezouaoui и HB Consultant/Комисия, T-478/18, непубликувано, EU:T:2021:2, т. 79 и цитираната съдебна практика). Ето защо при тези обстоятелства въпросните доказателства следва да се считат за допустими.

465 Както обаче подчертава Комисията, тези доказателства са ирелевантни за преценката на настоящата жалба.

466 Всъщност най-напред следва да се отбележи, че според Комисията тя не е изпратила неповерителен вариант на изложението на възраженията по дело M.10433. Vivendi/Lagardère на RSF, която не е призната за трето заинтересовано лице по посоченото дело, тъй като не е поискала да бъде призната за такова. Следователно RSF вероятно е получила достъп до този вариант чрез трето заинтересовано лице, което не е изпълнило задълженията си за неоповестяване и чиято самоличност Комисията не е могла да установи.

467 Комисията обаче не може да носи отговорност за поведението на трето заинтересовано лице.

468 Освен това, както подчертава Комисията, тя няма право да разкрива на трето лице търговски тайни, поверителна информация или чувствителни лични данни.

469 Всъщност член 16, параграф 2 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2023/914 на Комисията от 20 април 2023 година за прилагане на Регламент (ЕО) № 139/2004 на Съвета относно контрола върху концентрациите между предприятия и за отмяна на Регламент (ЕО) № 802/2004 на Комисията (ОВ L 119, 2023 г., стр. 22) предвижда, че „[к]огато е изпратено изложение на възраженията или допълнително изложение на възраженията, Комисията може да изпрати на трети лица неповерителен вариант на това изложение или да ги информира по друг подходящ начин за естеството и предмета на производството[; че за] тази цел уведомяващите страни посочват всяка информация, която считат за поверителна във възраженията, в съответствие с член 18, параграф 3, втора и трета алинея, в срок от пет работни дни от получаването на изложението[; че] Комисията предоставя неповерителната версия на възраженията на трети лица, която да се използва само за целите на съответните производства съгласно Регламент […] № 139/2004[; че т]ретите лица приемат това ограничение за използване преди получаването на неповерителната версия на възраженията“.

470 В случая обаче нищо в преписката не свидетелства за каквото и да било оповестяване от страна на Комисията на поверителна информация, свързана с жалбоподателя. Впрочем жалбоподателят по никакъв начин не обосновава твърдението си, че достъпът на RSF до неповерителния вариант на изложението на възраженията по дело M.10433. Vivendi/Lagardère можел да се отрази на законосъобразността на обжалваното решение.

471 От това следва, че представените от жалбоподателя на 26 юли 2024 г. доказателства не са от значение за преценката на настоящата жалба.

По доказателствата, представени на 6 февруари 2025 г.

472 С подадена в секретариата на Общия съд на 6 февруари 2025 г. молба, като се позовава на член 85, параграф 3 от Процедурния правилник, жалбоподателят представя писмо, адресирано до Комисията на 21 януари 2025 г., с което иска от нея да изключи от преписката документи, съдържащи данни относно личния живот, които документи са част от предадените през септември и октомври 2024 г. (наричано по-нататък „искането за изключване“), както и няколко документа, посочени в искането за изключване.

473 В становището си от 25 февруари 2025 г. Комисията обяснява, че е уважила искането за изключване, като е отстранила съответните документи и е потвърдила това отстраняване с електронно писмо от 19 февруари 2025 г. Освен това жалбоподателят изобщо не обяснявал кои ключови думи са довели до представянето на тези документи, нито защо тези документи са попаднали в обхвата на обжалваното решение, при положение че според самия жалбоподател те изобщо не е трябвало да бъдат представяни. Комисията уточнява също, че всички документи и файлове, предоставени от жалбоподателя в отговор на обжалваното решение, произхождат от професионални средства и че жалбоподателят е отказал създаването на виртуална зала за данни. Накрая, Комисията подчертава, че се е съгласила да изключи от обхвата на искането за информация съобщенията, които попадат в частната сфера, така както са посочени от самия жалбоподател.

474 В това отношение е достатъчно да се констатира, че доколкото, от една страна, жалбоподателят признава, че посочените в искането за изключване документи са били предадени на Комисията поради техническа грешка и не е трябвало да бъдат част от

представените през септември и октомври 2024 г. документи, и от друга страна, Комисията е уважила искането за изключване, представените от жалбоподателя на 6 февруари 2025 г. доказателства вече не са от значение за преценката на настоящата жалба.

Заключение

475 Тъй като нито едно от изтъкнатите от жалбоподателя основания не е налице, жалбата следва да се отхвърли в нейната цялост.

По съдебните разноски

476 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като жалбоподателят е загубил делото, следва да бъде осъден да понесе направените от него съдебни разноски, както и съдебните разноски на Комисията в съответствие с нейното искане, включително разноските по обезпечителните производства, заведени под номера T-1097/23 R, C-90/24 P(R)-R, C-90/24 P(R), T-1097/23 R-RENV и C-470/24 P(R)-R.

477 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник държавите членки и институциите, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски. Съветът съответно следва да понесе направените от него съдебни разноски.

По изложените съображения,

ОБЩИЯТ СЪД (девети петчленен състав)

реши:

1) **Отхвърля жалбата.**

2) **Vivendi SE понася освен направените от него съдебни разноски и тези на Европейската комисия, включително разноските по обезпечителните производства, заведени под номера T-1097/23 R, C-90/24 P(R)-R, C-90/24 P(R), T-1097/23 R-RENV и C-470/24 P(R)-R.**

3) **Съветът на Европейския съюз понася направените от него съдебни разноски.**

Truchot Jaeger Schwarcz

Sampol Pucurull Perišin

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 3 юни 2026 година.

Подписи